

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN DRAMA IN TEXAS

N° 2539

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een drama in Texas

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

HOOFDSTUK I.

OP WEG NAAR AMERIKA

Als de reizigers, die zich op zekere dag aan boord bevonden van een der mailboten met bestemming New York, een dag voor de aankomst van hun schip eens een blik naar boven hadden geworpen en een sterk vergrotende kijker voor het oog hadden gebracht, dan zouden zij wellicht een klein, glanzend voorwerp aan het blauw van de hemel hebben ontdekt, dat zich met grote snelheid in westelijke richting scheen te verplaatsen.

Dat kleine glanzende voorwerp was niet groot en het week, naar het uiterlijk te oordelen, niet veel af van de gebruikelijke vliegmaachines, maar het toestel was geheel van aluminium vervaardigd en dat deed het zo eigenaardig glanzen.

Het werd niet voortbewogen door een benzinemotor, maar door een electromotor van een zeer bijzondere constructie, welke in staat was aan het toestel een snelheid te verlenen, die gemakke-

lijk tot zevenhonderd kilometer in het uur kon worden opgevoerd.

De cabine kon plaats bieden aan zes of zeven personen.

Er zaten drie mannen in de vliegma-
chine, van wie een hunner, de piloot
geheel vooraan zat, met de beide han-
den om de stuurknuppel geklemd. Deze
man, die omstreeks veertig jaar oud kon
zijn, had een regelmatig gevormd licht-
gebruind gelaat, waarin twee grijze ogen
vol ondernemingslust en geestkracht de
wereld inkeken.

De handen waren krachtig gespierd
en de gehele houding van de man wees
op lenigheid en lichaamskracht, ver-
kregen door langdurige oefening.

Deze man was John Raffles, de Gro-
te Onbekende, de langgezochte en nim-
mer gevonden gentleman-inbreker, de
man op wiens aanhouding door Scot-
land Yard een premie gesteld was van
tienduizend pond en dat niet sedert gis-
teren, maar reeds sedert jaren, zonder
dat men deze premie ooit had behoeven
uit te betalen.

Weliswaar had het lot de Grote On-
bekende een paar maal in handen van
politiebeamten doen vallen, maar tel-
kens konden deze zich slechts zeer kort
verheugen in het bezit van hun gevan-
gere, want het duurde nooit langer dan
een paar uren. Op de een of andere raad-
selachtige wijze was hij er nog steeds
in geslaagd, zich alda te bevrijden, zo-
dat de tienduizend pond in de brandkast
van Scotland Yard bleven.

De man, die achter hem zat, met zijn
rond, blozend, vrolijk gelaat, en heldere
ogen, was Charles Brand, zijn trouwe
vriend en metgezel, die hem op de mees-
te zijner avontuurlijke tochten verge-
zelde, al was het ook wel eens tegen zijn
zin, daar hij zich menigmaal niet kon
verenigen met de wijze, waarop John
Raffles zich het geld wist te verschaf-
fen, hetwelk hij nodig had voor de wel-
daden, die hij misdeelden bewees.

De derde man was van reusachtige
lichaamsbouw, een ware hercules, met
de nek van een stier, de schouders van
een buffel, vuisten als voorhamers en
een brede borst.

Deze man was James Henderson, die

te Londen steeds als chauffeur optrad
van Zijne Lordschap William Aberdeen,
onder welke naam de Grote Onbekende
in de Engelse hoofdstad bekend stond.

Ook hij vergezelde zijn meester vaak
bij diens tochten en menigmaal was zijn
hulp in moeilijke omstandigheden van
het grootste nut geweest.

De reden, waarom Raffles thans met
zijn twee metgezellen boven de Atlan-
tische Oceaan in de richting van de A-
merikaanse kust vloog, was niet, alle-
daags te noemen.

Enige maanden geleden was er in New
York een organisatie gesticht, die de
gehele burgerij met schrik vervulde en
de politie handen vol werk gaf.

Het was een uiterst gevaarlijke bende
misdadigers, omdat het al spoedig bleek,
dat zelfs rijke en invloedrijke medebur-
gers er deel van uitmaakten.

Moord en diefstal, roof en plundering
waren aan de orde van de dag, en de
politie wist tenslotte niet meer wat te
doen tegen het steeds toenemende eu-
vel.

Er werden vermogende burgers ont-
voerd en dan moest men een grote los-
prijs voor hen betalen, er werden per-
sonen op de openbare weg aangevallen,
men durfde zich zodra de duisternis ge-
vallen was, bijna niet meer op straat
wagen, vooral niet in de buitenwijken
van de stad.

Niet zodra was het bericht van het
ontstaan van deze organisatie, de Bende
van het Kwade Oog geheten, te Londen
bekend geworden, of Raffles nam zich
voor daar een stokje voor te gaan steken,
uitsluitend gedreven door zijn zucht
naar avontuur, want in de grond van
zijn hart was het hem tamelijk onver-
schillig, wat er met de bankiers en de
rijkaards van New York en vooral met
hen, die kwalijk aan hun rijkdom wa-
ren gekomen, geschiedde.

De methodes van de bende stuitten
hem echter tegen de borst en toen het
daarbij nog bleek, dat één van zijn
grootste tegenstanders, die hem reeds
te Londen had bestreden, naar New York
was vertrokken om daar als aanvoerder
van de bendeleden op te treden, was
zijn besluit genomen en begaf hij zich

op zijn beurt, door Charles Brand en Henderson vergezeld, naar de Verenigde Staten.

Inderdaad mocht het deze man, door slechts twee vrienden geholpen, gelukken, om een einde te maken aan het bestaan van deze gevaarlijke bende, de aanvoerder inclusief, die niemand anders was dan een der naaste bloedverwanten van een der rijkste zakenlieden van New York, de staalkoning Peter Vandyke.

Vele maanden had men niets meer van het bestaan der bende vernomen, het aantal misdaden was aanzienlijk afgenomen, en men meende, dat het nu wel gedaan zou zijn met de nachtelijke aanrandingen, de bomaanslagen en de revolvertegevechten in stampvolle café's.

Plotseling echter kwamen weer geruchten opduiken, die er op schenen te wijzen, dat er opnieuw een man was opgestaan, die zich tot taak had gesteld, de Bende van het Kwade Oog nieuw leven in te blazen.

Reeds hadden enkele bankiers weer de geheimzinnige waarschuwingen ontvangen, waardoor maanden geleden de beruchte bende schrik en angst had weten te verspreiden en die evenals toen ondertekend waren met een met rode inkt getekend oog, en men vreesde dat de ellende weer van voren af aan zou beginnen.

Nauwelijks was dit Raffles ter ore gekomen, of hij had zich reisvaardig gemaakt en alles in gereedheid gebracht, om, wanneer het nodig mocht zijn, aanstonds krachtig tegen de bandieten te kunnen optreden.

Reeds een week geleden, toen de eerste berichten van de wederopleving der actie van de gevaarlijke bende in de Engelse pers verschenen, had hij met zijn twee trouwe metgezellen, zijn duikboot, de Bruinvis, in slechts vijf dagen van een Engelse haven weten over te brengen naar een hem alleen bekende baai op New Foundland, waar de boot rustig bleef liggen, en daar ook zou blijven, tot de omstandigheden het nodig zouden maken zich van dit vaartuig te bedienen, dat eveneens ontsproten was

aan het geniale brein van de Grote Onbekende.

Met een der snelste schepen van de White Starline waren de drie mannen weer naar Londen teruggekeerd, om opnieuw de oceaan over te steken, ditmaal echter met de wonderlijke vliegmachine.

Deze vliegmachine, de Sperwer genaamd, was in de ochtenduren op het vliegveld te Hendon opgestegen, en nog geen volle twaalf uur later zweefde het toestel reeds boven Long Island.

Ofschoon Manhattan benevens de hoge wolkenkrabbers reeds achter hen lagen, vloog Raffles rustig voort, liet het toestel een grote bocht maken en zette koers naar New Haven, een badplaats op een weinigtal kilometers ten noordoosten van New York gelegen, welke men gemakkelijk per spoor of per elektrische tram kan bereiken.

Hij wist dat zich daar ter plaatse een groot vliegveld bevond, waar het hem gemakkelijk zou vallen, zijn machine in een der hangars onder te brengen.

Toen de Sperwer op het vliegveld daalde, kwam direct grondpersoneel toesnellen, waaronder ook enige douanebeambten. Nadat de reizigers waren uitgestapt, moesten zij naam en kwaliteit opgeven, de reden van hun komst, en andere bijzonderheden, die bij een aankomst uit het buitenland worden vereist.

Te dien tijde hadden er nog slechts weinig vluchten over de Oceaan plaats gehad, en daarom deed Raffles, wat hij reeds bij vroegere gelegenheden gedaan had, hij gaf voor uit Canada te komen en een Engels sportman te zijn, die louter voor zijn genoegen per vliegmachine reisde.

Henderson ging door voor zijn mecanicien en Charles Brand voor een sportvriend.

Daar de douanebeambten geen reden hadden om aan de waarheid van deze opgaven te twifelen, en daar de vliegmachine geen contrabande aan boord had, alleen maar wapens, levensmiddelen en een paar valiezen met kledingstukken, zo duurden de formaliteiten van de inkleding slechts kort, en een paar flinke foelen hielpen niet weinig mede het vertrek naar New York van drie man-

nen te bespoedigen, zodra de vliegma-
chine veilig was opgeborgen.

— Wij meesten maar een eind wande-
len, stelde Raffles voor, zodra de drie
mannen het vliegveld verlaten hadden,
na hun valiezen te hebben toevertrouwd
aan de zorg van een kruier. Het is en
blijft nog altijd een hele reis en onze
spieren zullen wel stijf geworden zijn
van het lange stil zitten.

— Ik heb er niets op tegen; het is
hier een mooie streek, merkte Brand op.

New Haven was zeker een der aantrek-
kelijkste badplaatsen in dit gedeelte van
de Verenigde Staten.

De wegen zijn er breed, goed onder-
houden en met palmbomen omzoomd,
het strand is prachtig gelijk en vlak,
men vindt er uitgestrekte bossen en hoge
heuvels, waarvan men een prachtig uit-
zicht heeft over de baai en over de vlak-
ten in het westen.

Het seizoen was op zijn hoogste punt
en het krioelde in de badplaats van zo-
mergasten want de bewoners van New
York waren de stad bij duizenden ont-
vlucht, zodra zij kantoor of atelier had-
den kunnen verlaten, om aan de kust
wat frisse lucht te gaan inademen.

Het was één uur in de namiddag, en

juist begonnen de eerste auto's en tre-
nen met plezierreizigers aan te komen.

— Het is een eigenaardige gewaar-
wording, zei Brand, dat wij in werke-
lijkheid bijna twaalf uren over de af-
stand tussen Europa en Amerika hebben
gedaan, maar als wij ons horloge gelijk-
zetten met de klokken in dit land, dan
lijkt het of de tocht maar zes uren ge-
duurd heeft.

— Dat is het gevolg van het feit, dat
wij met de zon meevoegen, zei Raffles.

— Weet u, wat mij invalt, mylord?
vroeg Henderson, die even had nage-
dacht.

— Laat eens horen, James, zei Raf-
fles.

— Ik bedenk daar, dat wij, als wij ons
hielden aan de tijd van de landen, welke
wij bezoeken, om de tien minuten zou-
den moeten lunchen. Het is nu pas één
uur en ik heb toch nog niet veel eetlust.

— Daarom zullen wij ons ook maar
liever aan onze maag houden als tijd-
regelaar, James, hernam Raffles glimla-
chend. Als jullie het goed vinden, zul-
len wij nu maar rustig de tijd van het
middagmaal afwachten. Dan zal het ons
wel goed smaken.

HOOFDSTUK II.

NAAR TEXAS

Tegen zes uur in de namiddag begaven de luchtreizigers zich naar een restaurant om te dineren. Na de maaltijd lazen de twee vrienden een aantal dagbladen, maar geen van alle bevatte nieuwe mededelingen over de daden van de Bende van het Kwade Oog.

— Het is misschien niet, zoals het behoort, zei Raffles met een zucht, maar eigenlijk stelt mij dit wel een weinig te leur. Ik had gehoopt, dat ik weer spannende avonturen zou beleven, ter afwissing van mijn ondernemingen in Londen en elders in Engeland.

— Ik zou maar niet op de gebeurtenissen vooruitlopen, Edward, zei Brand. Dit is misschien de stilte, die aan de storm voorafgaat.

— Nu, wij zullen het maar afwachten, zei Raffles. Het is hier mooi, het is nu juist midden in het seizoen, en in Engeland had ik toch waarschijnlijk ook een paar dagen vacantie genomen.

Maar of de bende van Het Kwade Oog

het er om deed, ook de volgende dag gebeurde er niets bijzonders.

Wel nam de politie een paar gevaarlijke sujetten in arrest, die op heterdaad betrappt werden bij het overvallen van een nachtelijke wandelaar en toen scheen het eensklaps, alsof er aan het bestaan van de bende een einde was gekomen.

— Ik geloof dat het imitatie-bandieten waren, mylord, merkte Henderson de derde dag van het verblijf der drie mannen te New Haven op.

— Of zij hebben je komst op de een of andere wijze ontdekt, Edward, zei Brand. Hoe het ook zij, ik voel mij hier zeer opgewekt en ik zou met genoegen een paar weken willen blijven, mij alleen bezighoudende met de strandgenoegens, die deze badplaats in zo ruime mate oplevert. De omstreken zijn prachtig, men ademt hier gezondheid bij volle teugen in, wat kan men meer verlangen?

— Verandering, antwoordde Raffles

laconiek.

— Verandering? herhaalde Brand hoofdschuddend. Je bent een merkwaardig mens. Je schijnt nooit tevreden te zijn. Je haakt altijd naar afwisseling en ik geloof, dat je je zelfs in het paradijs na een paar dagen zou hebben verveeld.

— Ongetwijfeld, Charles, en dat is ook niet te verwonderen. Zelfs de meest volmaakte schoonheid gaat loodzwaar op ons drukken, als wij daar al te lang van blijven genieten. En bovendien was de conversatie tamelijk beperkt. Er waren verder geen brandkasten, geen frauduleuze bankiers, geen woekeraars, geen valse spelers...

Raffles zweeg, maar na enige tijd hief hij het hoofd weer met een ruk op en zei op geheel veranderde toon:

— Mij dunkt dat wij eens een kijkje moesten gaan nemen in Texas.

— Waarom juist in Texas? vroeg Brand verwonderd.

— Daar is thans het leven op de vee-fokkerijen in volle gang. De ossen en buffels worden nu bijeen gedreven, om geleidelijk naar de slachterijen te worden gevoerd en de cowboy's hebben volop werk. Ik zou gaarne mijn vriend Turner weer eens de hand drukken.

— Is dat de cowboy, die ook wel eens in Europese circussen optreedt en dan het publiek verrast door zijn behendigheid in het lasso werpen en het berijden van wilde paarden?

— Precies, maar hij houdt dat leven nooit lang vol; hij verlangt altijd weer naar zijn prairiën en zijn buffels van Texas terug.

— Weet je zeker, dat je hem daar nu zult treffen?

— Zeker ben ik er niet van, maar wij kunnen het in ieder geval proberen; wij hebben immers niets te verzuimen? zei Raffles schouderophalend. Mocht er zich hier inderdaad nog iets voordoen, waarbij onze tegenwoordigheid gewenst is, dan belet ons niets dadelijk weer te vertrekken.

— Wij gaan er dus gezamenlijk heen?

— Tenzij je liever hier blijft, antwoordde Raffles. Ik kan begrijpen, dat voor iemand van jouw leeftijd de aanblik van al die leeftalige gratiën, die hier

iedere dag in zee baden, aangener is, dan het zien van de onmetelijke kudden runderen en van de ruwe cowboys.

— Jij praat, alsof je een bejaard man bent, Edward, riep Brand lachend, maar je weet dat ik je heel graag zal vergezellen en dat mijn liefde voor het mondaine badleven nu niet zo bijzonder groot is. Wanneer wil je vertrekken?

— Wat dunkt je van morgen?

— Ik vind het best en zal Henderson zijn instructies geven. Hoe wil je reizen?

— Natuurlijk niet met de vliegmaschine, want het toestel moet maar liever blijven waar het is. Wij zullen dus maar met de trein gaan, zover wij kunnen en dan verder te paard. Mijn doel is, een week of veertien dagen het echte leven van de cowboy mee te maken, maar ik geef je de verzekering, dat dat heel wat van je uithoudingsvermogen zal vergen. Die klanten zitten soms dagen lang in het zadel, en het komt wel voor, dat zij, zittend op de rug van het paard, slapen. Zij eten, als er wat te eten valt en moeten zelf voor hun kostje zorgen; zij overnachten in de open lucht en als er een paard wegloopt, moeten zij soms mijlen rijden om het op te vangen.

— Nu, dat zal tenminste een behoorlijke afwisseling zijn, waar je zo naar verlangt, zei Brand lachend. Henderson gaat natuurlijk ook mee?

— Dat spreekt van zelf.

— Hoe kom je aan de nodige geschikte kleren?

— Wij zullen daarginds alles kunnen kopen, wat wij nodig hebben, paarden inclus. Gelukkig zijn die dieren daar niet duur en voor vijftig dollar heeft men al een heel goed paard.

Terwijl de twee vrienden dit gesprek met elkander voerden, wandelden zij langzaam over de grote strandboulevard, waar het juist op dit ogenblik zeer druk was.

Zij begaven zich naar het hotel, waar zij waren afgestapt en gebruikten daar de maaltijd.

Die avond begaven zij zich vroeg ter ruste, want zij zouden de volgende dag bij het krieken van de dag moeten opstaan, om bijtijds de trein te kunnen

halen, die hen naar Texas zou brengen.

De volgende ochtend om vijf uur stonden de drie mannen op, en kleedden zich snel aan, na zich door een bad te hebben verfrist.

Er ging nog geen trein, maar zij hadden gezorgd voor een auto en bereikten het station te New York bijtijds om plaats te kunnen nemen in de trein die hen naar Texas zou brengen.

Het was een lange reis, waarover zij minstens enige dagen zouden doen.

De trein vertrok precies op tijd, vrij goed bezet en de drie mannen richtten zich zo gemakkelijk mogelijk in een compartiment van de Pulmann-Car in.

Nu en dan begaven zij zich naar het brede achterbalcon, vanwaar zij een ruim uitzicht hadden over het landschap, waar de trein door reed.

Spoedig kwamen in het westen de toppen in het zicht van de Alleghany Mountains en vele reizigers verdrongen zich aan de portieramen.

Pas laat in de namiddag werd de locomotief verwisseld tegen een andere en 's avonds trokken de meeste reizigers zich al gauw terug in hun slaapcompartimenten.

Om tien uur was alles in de lange trein in diepe rust, of althans had iedereen zijn slaapplek opgezocht en de gordijntjes daarvoor dichtgetrokken, ofschoon er zeker heel wat personen waren, voor wie dit soort van nachtrust ongewoon was.

Toen Raffles en zijn reisgezellen de volgende ochtend ontwaakten, reed de trein reeds door de straat Alabama.

De negerbediende van de restauratie-wagen kwam hen melden dat het ontbijt gereed was en de drie mannen begaven zich daar heen en nuttigden met smaak hun ontbijt, ofschoon dat al niet veel beter was dan de meeste maaltijden, welke men in de doorgaande treinen van Amerika de reizigers pleegt voor te zetten.

De trein reed door de staat Mississippi en Louisiana en 's avonds omstreeks zeven uur werd de stad bereikt, welke Raffles zich als einddoel had gesteld, St. Antonio, niet ver van de Mexikaanse grens.

De drie reizigers stapten met nog enkele anderen uit, en verlieten het houten station, in alles gelijkend op ieder ander station in deze streek.

Er zaten enige mannen op de houten treden van het station te luieren, die de reizigers met onverschillige blikken opnamen.

Raffles en zijn metgezellen schenen toch door hun uiterlijk en hun bagage een weinig meer belangstelling te wekken, en een hunner gaf zich zelfs de moeite op te staan, en te vragen:

— Naar een logement brengen, mijnheer?

— Dank je vriend, antwoordde Raffles, die er de voorkeur aan gaf, zelf zijn hotel uit te zoeken, in plaats van dit op te dragen aan een man, die wellicht door een van de inrichtingen was aangesteld om reizigers aan te brengen.

De drie mannen namen dus zelf hun valiezen op, en richtten hun schreden stadwaarts.

St. Antonio is niet groot, maar men vindt er toch vrij veel bakstenen huizen, en een aantal goede winkels, en zelfs een soort bazar, waar men allerlei voorwerpen kan kopen, van zadels af tot potten en pannen toe, en voorts revolvers, geweren, patronen, touwwerk, koffers, tinnen eetgerei, om op reis mede te nemen, opvouwbare tenten, houwelen, paardentuigen, meubelen, kortom te veel om op te noemen.

Een paar huizen van deze bazar verwijderd, in het midden van de hoofdstraat stond een vrij groot huis, het grootste hotel van de stad.

De drie mannen waren van plan eerst een dag uit te rusten, alvorens hun tocht voort te zetten.

Reeds kwam er een huisknecht uit de brede openstaande deur, waartoe een houten terras van drie treden toegang gaf, om de reizigers van hun bagage te ontlasten.

Toen de drie mannen het hotel binnenstapten, kwam daar juist de eigenaar aan, een zware, gespierde baas, met een grote sombrero achter op het hoofd geschoven en een dikke sigaar tussen de lippen.

— Hebt gij nog een paar kamers voor

hedennacht, mijnheer? vroeg Raffles.

— Dat zal wel gaan, sir, antwoordde de logementhouder, terwijl hij de gasten met het oog van een kenner monsterde.

— Kunnen wij ons dadelijk wat verfrissen?

— Natuurlijk. Een badkamer zult gij hier wel niet verwachten, maar op de binnenplaats is de pomp.

— Heel goed, antwoordde Raffles, die de gewoonte in dit afgelegen gedeelte van het land voldoende kende om te weten, dat hij er niet op behoefde te rekenen, hier al die zaken aan te treffen, die het verblijf in een hotel in een der grote Amerikaanse steden zo aangenaam maken.

De huisknecht droeg, door Henderson geholpen, de valiezen naar een paar logeerkamers op de eerste verdieping, die er niet al te kwaad uitzagen.

Dadelijk ontteden de reizigers zich van hun stoffige kleren, deden ook hun boorden af en trokken naar het binnenplaatsje, waar zij het hoofd onder de pomp hielden en zich op deze primitieve wijze wasten.

Het uur voor het middagmaal sloeg

alda en nadat zij gegeten hadden, vroeg Raffles aan de logementhouder het adres van een goede paardenkoopman.

Het bleek dat de brave man er zelf in handelde en dat zijn stal aan het logement grensde.

Hij bracht er de drie reizigers heen en spoedig was men het eens over de aankoop van drie paarden, niet al te groot, maar sterk, vol uithoudingsvermogen en biezonder vlug, waarvan er zelfs een het zware gewicht van Henderson met gemak zou kunnen dragen.

Zodra de koop was gesloten, leidden de drie mannen ze aan de toom tot voor de bazar, waar zij de nodige zadels en tuigen kochten, die ter plaatse pasklaar werden gemaakt.

Raffles had er verstand van en wist, dat niets een paard meer vermoeit dan een slecht passend zadel.

Verder werden er nog een paar geweren gekocht, benevens een hoeveelheid patronen, en daar het nu inmiddels al negen uur was geworden, gingen de drie mannen naar het logement terug, waar zij zich reeds een uur later ter ruste begaven.

HOOFDSTUK III.

COWBOYS

De volgende ochtend vonden Raffles, Brand en Henderson het ontbijt aan op een tafeltje bij een der vensters.

Er bevonden zich in de gelagkamer reeds een aantal reizigers van de meest uiteenlopende aard, Indianen, halfbloeds en Mestiezen, Mexicanen, in hun schilderachtige klederdracht, cowboys, paardenhandelaars, veefokkers, grondbezitters en voorts enige lieden van een vrij ongunstig type, zoals men er in deze streek tamelijk veel aantreft.

Op het erf voor het logement stond een twintigtal paarden, gepak en gezadeld.

Het was een interessant gezicht en de drie mannen keken er met belangstelling naar, terwijl zij zich aan het geroosterd brood, de biefstuk en gebakken vis te goed deden.

Zodra zij klaar waren, begaven zij zich opnieuw naar de bazar, om zich daar te voorzien van kleren, die meer geschikt zouden zijn voor hun doel, dan

de kleding, welke zij thans droegen.

Zij schaften zich truien aan van grijze wol, een sterke met leder gevoerde rijbroek en versierd met een reep schapenvacht, rijlaarzen, handschoenen met hoge kappen, die moesten dienen om de pols te beschermen tegen het schuren van de lasso's, een slappe vilten hoed, en een van die grote rode doeken, welke de cowboy bij voorkeur om zijn hals bindt.

Een brede riem om er de revolvertas aan te kunnen bevestigen en een sterke lasso voltooiden hun uitrusting.

Zij waren nu gereed om hun reis aan te vangen en pas toen de paarden gezadeld voor de deur stonden, vroeg Charles Brand:

— Nu zou ik eigenlijk wel eens willen weten, waar wij heengaan?

— Naar Bandera, antwoordde Raffles.

— Waar ligt dat ergens?

— Omstreeks honderd kilometer ten

noord-westen van St. Antonio. Wij kunnen de oever volgen van de rivier, die langs beide plaatsen loopt, en die op tien mijlen ten noorden van Bandera ontspringt.

— Denk je daar Jim Turner te vinden?

— Daar was hij tenminste nog een paar maanden geleden.

— Wat is Bandera voor een stad?

— Je kunt het geen stad noemen; het is een kleine plaats van een paar duizend inwoners, wat wij dus een dorp zouden noemen. Het is daar een heel eigenaardige vlottende bevolking, want 's winters zul je er misschien niets méér vinden dan vijfhonderd inwoners, die er de vaste kern vormen, de anderen komen pas in de zomer.

— Wie zijn die anderen?

— Louter cowboys met hun gevolg van dansmeiden, spelers, gelukzoekers en marskramers.

— Kunnen al die mensen daar onderdak vinden?

— O, zij slapen in tenten of in barakken, of zij nemen hun intrek bij de inwoners, die er op zijn ingericht om een kamer af te staan. Maar als het seizoen op zijn hoogst is, dan blijven zij wel eens een week of langer weg, en kamperen te midden van hun vee. Je zult zien, dat het een eigenaardig plaatsje is; het gaat er nog tamelijk eenvoudig toe, de mensen zijn er primitief en ook de zeden en gebruiken. En nu op weg, wij behoeven ons niet te haasten en kunnen desnoods drie dagen over de weg doen.

De drie mannen namen afscheid van de logementhouder, die de valiezen zou opbergen, tot de reizigers terugkeerden, stegen te paard en reden weg.

Aanstands voelden zij weer hoezeer de gang van het halfwilde Amerikaanse paard, de mustang, verschilt, van die van het goed afgerichte Europese rijpaard.

De geliefkoosde gang van een mustang is de galop, en daarin is het Amerikaanse prairiepaard niet te overtreffen, want het heeft een gelijkmatige, niet te lange galopsprong, waardoor de rug bijna steeds op dezelfde hoogte boven de grond blijft.

De drie mannen droegen, behalve hun wapens een zak over de rug, waarin levensmiddelen voor enige dagen waren gepakt, terwijl Henderson zich bovendien voorzien had van een zakje meel, een kompas en een waterketeltje, voorwerpen, welke onmisbaar zijn voor de reiziger, die deze streken bezoekt, en zich van de spoorweg en de grote steden verwijdert.

Aan de zadelknop hing een zware tas met patronen en toch schenen de rijdieren het gewicht op hun rug niet te voelen en galoppeerden lustig voort.

Rechts golfde de rivier en aan de linkerkzijde verhieven zich beboste heuvels, nu en dan afgewisseld met vruchtbare akkers.

Ook kwamen zij langs uitgestrekte boomgaarden, die in volle bloei stonden en langs heuvels, dicht met wijnstokken beplant.

De lucht was zuiver en men kon zich nu en dan in Italië verplaatst wanen.

De weg was nu, in de zomer, voortreffelijk, maar in de winter steeds in een afschuwelijke modderpoel veranderd.

Na twee uren gereden te hebben, hadden de paarden een afstand van ruim vijfentwintig kilometer afgelegd en walen blijkbaar nog niet vermoeid.

Het was echter nu reeds duidelijk te zien dat men zich van de bewoonde wereld verwijderde, want het aantal moestuinen en boomgaarden nam af en de streek werd kaler.

Men naderde nu het gebied, waar zich hoge rotsen verhieven; menigmaal steeg de weg aanzienlijk en lag de rivier diep onder hen.

Die dag werd halt gehouden temidden van een bos van hoge, statige pijnbomen.

De paarden werden ontzadeld en gekluisterd.

Brand begon een vuur aan te leggen en Henderson maakte zich gereed zijn kundigheden als kok te tonen.

Daar zij niet van zins waren, zich te veel te vermoeien, besloten de drie reizigers de rest van de dag op dezelfde plek te blijven en zichzelf en de paarden enige rust te gunnen.

Na een verkoelend bad in de rivier,

werd de maaltijd gebruikt, de pijpen werden opgestoken, de drie mannen strekten zich uit in het hoge gras en genoten zwiingend van de indrukwekkende pracht, welke de natuur hier bood.

Nu en dan ving hun oor een ver verwijderd gerommel op, als van een naderend onweer.

Henderson keek de eerste maal naar de helderblauwe lucht en vroeg:

— Is dat niet vreemd, mylord, dat het begint te onweren?

— Het is geen onweer, James, zei Raffles, wat je daar hoort is het geloei en getrappel van tienduizende ossen, die misschien op een afstand van vijf kilometer worden bijeen gedreven.

— Is het niet gevaarlijk zich tussen die kudden te begeven, mylord? ging Henderson voort.

— Onder normale omstandigheden niet, maar als de dieren door het een of ander in opwinding raken, dan ontstaat er wat de Spanjaarden een stampede noemen en dan verkeren de cowboys menigmaal in groot gevaar te worden doodgedrukt, met paard en al.

De zon was intussen ondergegaan en de reizigers spreidden hun nachtleger om te gaan slapen.

— Moet er niet gewaakt worden, mylord? vroeg Henderson, voordat hij in zijn slaapzak schoof.

— Dat is hier nog niet nodig, James, maar verderop zou het toch wel aanbeveling verdienen, 's nachts een oogje in het zeil te houden. Weliswaar staat hier nog altijd de doodstraf op het stelen van een paard, maar het wordt desniettemin nog veel gedaan door behendige paardendieven, die soms met een troep van twintig en meer paarden aan de haal gaan en ze in veiligheid weten te brengen.

Het duurde niet lang, of de drie mannen sliepen, met het geweer onder het bereik van hun hand, want voorzichtigheid was in ieder geval geboden.

Bij het krieken van de dag ontwaakten zij en terwijl Henderson voor het ontbijt zorgde, wasten Raffles en Brand zich aan de oever van de rivier.

— Zij ontbeten, pakten hun bagage bijeen, zadelden de paarden en zetten

hun tocht voort.

Gedurende die dag werden de aanwizingen dat zij het gebied van de Ranchos naderden steeds talrijker ingevolge de uitgestrekte farms, waar behalve aan landbouw voornamelijk aan veeteelt wordt gedaan en waar een enkele farmer soms honderden hectaren grond zijn eigendom kan noemen.

Men kwam die dag al verscheidene kudden runderen tegen, die soms door slechts twee cowboys in bedwang werden gehouden.

Deze draafden achter de kudden aan, onder het uitstoten van voor de vreemdeling onverstaaanbare klanken, maar die door de ossen en koeien zeer goed schenen te worden begrepen.

Week er soms een os van het rechte pad af, dan bracht een van de cowboys zijn paard in galop en kon door enige kreten of een slag met de lange zweep het dier weer tot rede brengen.

Het bos lag reeds ver achter hen en aan alle kanten strekten zich de prairiën uit, toen de reizigers die dag stilhielden om te rusten en een maaltijd te gebruiken.

Enige uren, nadat zij weer waren opgestegen en de zon reeds naar de kim neigde, reden zij ongeveer met een dertigtal joelende en schreeuwende cowboys het plaatsje Bandera binnen.

Hier waren de huizen uitsluitend van hout en zelfs het huis van de burgemeester, die tegelijkertijd sheriff was, was uit ruw gehakte stammen van pijnbomen opgetrokken.

Met de tierende groep cowboys, die blijkbaar verheugd waren over het aflopen van hun dagtaak, bereikten de drie mannen, wat men zou kunnen noemen het hoofdplein van het dorp, waar de huizen ver uit elkander stonden, zoals in deze streken algemeen gebruikelijk is, met het oog op brandgevaar, en omdat er ruimte in overvloed was.

De drie vrienden waren nog besluiteloos, wat zij zouden doen, toen hun aandacht werd getrokken naar de kant van een troep samenscholende cowboys.

Zij waren nog geen van allen afgestegen en leken wel samen te dringen om een enkele man, die zich in het mid-

den van de kring bevond; het kwam Raffles voor, alsof hem alleen het gejoel en geschreeuw van de ruwe knapen gold.

Zij kwamen onwillekeurig wat naderbij en konden nu de man goed zien.

Het was een nog jonge man en het was duidelijk te zien dat hij nog niet lang zijn tegenwoordig beroep kon uitoefenen, want zijn gezicht was nog lang niet zo gebruind als dat van de anderen.

Het was het gelaat van een beschaafd man; dat was de eerste indruk, die Raffles kreeg, een zorgvuldig, gladgeschooren gezicht, met gave tanden en niet al te dikke lippen.

Het gelaat had zelfs iets jongensachtigs, telkens als er een glimlach overheen vloog bij het horen van een of andere kernachtige uitroep, blijkbaar aan zijn adres bedoeld.

Zijn klederen waren nog gaaf, in tegenstelling met die van de cowboys, die hem omgaven, en die duidelijk de sporen droegen van een langdurig gebruik. Hij scheen een weinig ongeduldig te wachten, tot men plaats voor hem zou maken, en niet van zins te zijn hier-toe met geweld een poging te onderneemen.

— Moet je niet naar huis Kiddy? riep een kerel met een ruw gezicht, die het dichtst bij Raffles stond.

— Hij zou wel willen, maar hij kan niet riep een ander terug, over de hoofden der anderen heen.

— Ga je niet een glas whisky met ons drinken, Papkind? riep een derde. Ben je bang dat je er dronken van wordt?

Daarop bracht een vierde beide handen aan de mond en schreeuwde boven alles uit:

— Ik weet een aardige meid voor je Kid. Het behoeft je maar één woord te kosten. Of wil je niet? Wat ben jij toch voor een vent?

Even was het stil en toen klonk de rustige stem van de jongeman in het midden van de kring:

— Doe voor mij geen moeite, mannen. Ik ga liever mijn eigen weg. En laat mij nu door, want ik ben vermoeid, dat beken ik eerlijk, en ik wil enige tijd rusten.

— Je kunt rusten in de kroeg, schreeuwde de man, die zoëven met de naam Ted was aangesproken.

— Neen, Ted, ik ga niet mee, zei de ander hoofdschuddend en vastberaden.

— Dan kun je ook hier blijven staan, tot je een ons weegt. Jongedames kunnen wij hier niet gebruiken. Een cowboy die niet een glas whisky lust en die niet een knappe meid durft vrijen, die moet maar liever bij moeders pappot blijven.

De jongeman wierp een blik om zich heen, als om naar een opening te zoeken, maar overal zag hij dreigende gezichten, maar nergens een gelaat, dat enige sympathie uitdrukte.

Op dat ogenblik dreef Raffles zijn paard een weinig naar voren en het volgende ogenblik klonk zijn luide, heldere stem:

— Een ogenblikje, heren. Wilt gij mij toestaan ook een duit in het zakje te doen?

HOOFDSTUK IV.

DE PARIA

Alle cowboys, die de jongeman omringden, wendden het hoofd om in de richting van de man, die deze vraag gesteld had.

Er lag een beminnelijke glimlach op het gelaat van de pas aangekomene, maar in zijn ogen was duidelijk iets te lezen, wat met die glimlach niet in overeenstemming was.

Een dof gemompel en gefluister ging door de gelederen van de cowboys, maar Raffles deed of hij niets merkte en ging op vriendelijke toon voort:

— Ik kan mij wel vergissen, maar deze jongeman schijnt, zoals ik mij heel goed kan voorstellen, naar de rust van zijn eigen kamer te verlangen. Het is mij duidelijk, waarom gij hem wilt belletten daaraan gevolg te geven.

— Hij is een snertvent.

— Wat doen wij met zulke dooievis-siesvreterers?

Dit en nog veel meer werd er door elkander geschreeuwd, maar het ant-

woord scheen Raffles niet te bevredigen, want hij ging voort:

— Ik kan mij niet begrijpen, dat gij zelf de weinige uitspanningen, welke een plaats als deze u biedt aangenaam vindt, maar ik heb altijd gehoord, dat Amerika een vrij land is en dat iedere burger er de vrijheid heeft om te doen en te laten wat hij verkiest. Waarom zoudt gij dan voor deze man een uitzondering maken?

De logica van deze woorden scheen enige indruk te maken op de ruwe klan-ten, want sommigen brachten reeds hun paard achteruit, zodat er enige ruimte ontstond.

Dadelijk maakte Raffles hier van gebruik, om zijn paard naast dat van de geplaagde jongeman te brengen, die met gefronste wenkbrauwen en samengeknepen lippen dit toneeltje had gevolgd.

Raffles deed alsof hij 't niet opmerkte en vroeg:

— Zoudt gij zo goed willen zijn, mij

even de weg te wijzen? Ik zoek een behoorlijk onderdak voor mij en mijn twee metgezellen.

— Ik wil u gaarne van dienst zijn, en ik dank u voor de goede bedoelingen van daareven, maar ik moet zeggen, dat ik eigenlijk liever mijn zaken alleen afhandel.

— Daar hebt u volkomen het recht toe, hernam Raffles glimlachend. Ik wens mijn hulp volstrekt niet aan u op te dringen en trek deze dan ook aanstonds in, wanneer het u te veel is.

— Zo meende ik het niet, zei de andere op zachte toon, terwijl er even wat meer kleur in zijn wangen opsteeg, maar het is niet aangenaam, ten aanschouwe van deze mannen door een vreemdeling te worden bijgestaan. Zij houden mij toch reeds voor een zwakkeling, alleen omdat ik niet aan hun ruwe vermaken wil deelnemen.

Raffles wierp een scherpe blik op het gelaat van de jongeman, en maakte bij zichzelf de opmerking, dat hij zeer beschaafd Engels sprak, en zeker geen Amerikaan was.

Onder het spreken hadden zij reeds hun paarden aangespoord en het volgende ogenblik waren zij buiten de kring.

Henderson en Brand sloten zich bij hen aan en met hun vieren draafden zij zwiingend voort, tot de jongeman zijn paard inhiel, met het uiteinde van zijn zweep wees naar een groot houten huis en toen zei:

— Dit is het logement van Bill Graham. Voor zover ik weet, is het het beste van de plaats. Mijn naam is..... Tom Buckler. Ik dank u nogmaals voor uw goede bedoelingen...

Voor Raffles nog iets had kunnen zeggen, had de jongeman zijn paard aangedreven en was het volgend ogenblik uit het gezicht verdwenen.

— Een raar sinjeur, bromde Brand. Een ander zou reden te over menen te hebben om je dank te zeggen voor wat je gedaan hebt.

— Nu, zo biezonder was het niet, en als je de waarheid wilt horen, dan waardeer ik het die jongeman, dat hij niet als een klein kind behandeld wil worden

door iemand, die hem volkomen vreemd is.

De drie mannen stegen af, bonden hun paarden aan de paal, welke men tot dat doel voor bijna ieder huis in Texas aantreft en duwde de deur van het logement open, die rechtstreeks toegang gaf tot een grote gelagkamer.

Er zaten daar op het ogenblik een stuk of zeven mannen en vijf vrouwen, allen gepoederd en geschminkt, gestoken in kleren die hier voor chic moesten doorgaan, maar die aan de drie Engelsen slechts een glimlach ontlokten.

Zij wisten, dat zij hier stonden tegenover enige van die meiden, die in de zomer naar de streken komen, waar zij welkom zouden zijn bij de cowboys.

In een hoek van de gelagkamer stond een wrakke piano, en daar tegen leunde een harp, terwijl op het gesloten blad een vioolkist stond.

Daartegenover stond het buffet, geheel van boomstammen opgetrokken en met stukken spiegelglas versierd, waar de eigenaar van het logement troonde, Bill Graham, een zwaarlijvige Ier, met uitstekende jukbeenderen, en een platte neus.

Hij kwam dadelijk vol ijver van tussen zijn flessen en glazen te voorschijn en trad op de drie vreemdelingen toe.

— Zeker pas aangekomen? vroeg hij, terwijl hij Henderson op de schouder klopte.

— Precies, antwoordde de reus, terwijl hij de hand van de waard van zijn schouder afschudde.

De waard keek verbouwereerd naar de geweldige gestalte van Henderson en vroeg:

— Wat kan ik voor jullie doen, boys?

— Wij willen een of twee kamers, antwoordde Raffles, voor een of twee weken, maar wij gaan er morgen op uit.

— Ga dan naar Ryan toe, hij is een van de grootste veefokkers hier in de buurt, met tachtig duizend stuks vee en hij zal nog wel een paar mannetjes kunnen gebruiken. Er drossen er onopzettelijk bij hem, want tussen ons gezegd en gezwegen, is hij een bruint.

— Dat komt er minder op aan, zei

Raffles lachend, als hij maar op tijd betaalt.

— Dat houdt ook niet over, antwoordde Graham, terwijl hij zich achter de oren krabde. Hij beknibbelt de boys op alles en hij heeft voor alles boetes ingesteld, maar als jullie deze knaap meebrengt, dan zal hij wel wat inbinden.

— Waar is de ranch van Ryan ergens?

— Vijf kilometers hier vandaan; altijd maar de rivier volgen.

— Zeg, kun je me ook vertellen, of bij hem ook een zekere Jim Turner is?

— Jim Turner? Dat is een bekende kranige jongen en een hart van goud.

— Het doet me genoegen, dat je zo over hem denkt, zei Raffles. Hij is een vriend van mij, en ik hoop dat ik hem vanavond zal zien. En geef ons nu maar wat te eten, want wij hebben honger.

— Dadelijk tot je dienst, zei Graham.

Hij ging de gelagkamer uit, om zijn bevelen te geven, terwijl de drie mannen plaats namen aan een tafel, niet ver van de deur.

De mannen en de vrouwen, die in de gelagkamer zaten, hadden al die tijd geen woord gesproken en slechts nieuwsgierig naar de vreemdelingen gekeken, want zelfs de aankomst van drie reizigers was in deze streek, waar zo weinig voorviel, een hele gebeurtenis.

Een negerbediende kwam even later binnen met enige schotels, borden en glazen, en de drie mannen nuttigden met smaak het stuk gekookt rundvlees, het brood en de schapenkaas, die hun werden voorgezet.

Nauwelijks hadden zij de maaltijd beëindigd, of de deur werd open geworpen en een man trad binnen, die in grootte niet veel onderdeed voor Henderson en die dadelijk met uitgestoken handen en een blik van oprechte vreugde in zijn bruine ogen, op Raffles toekwam.

Voor hij nog iets had kunnen zeggen, fluisterde Raffles hem toe:

— Denk er om Jim, ik reis incognito. Zij behoeven hier niet te weten, dat ik Lord Palmhurst ben. Noem mij maar, zoals je mij zo vaak genoemd hebt, Bill Hudson.

— Zoals gij wilt, Hudson of Palmhurst, gij zijt welkom, begroette Turner Raffles en de twee andere mannen na deze de hand te hebben gedrukt.

Gij hebt mij indertijd het leven gered, en uw naam komt er niet op aan. Wat voert u eigenlijk hierheen?

— Om te beginnen de wens, om nog eens met u te praten en dan het verlangen naar een weinig ontspanning, antwoordde Raffles.

— Gij komt toch zeker regelrecht uit Londen?

— Regelrecht is misschien niet het juiste woord, want wij hebben enige dagen in New Haven bij New York doorgebracht en het leventje daar begon mij algauw te vervelen. Gij weet hoe ik daar over denk.

— Dat weet ik, en ik dank er uw komst aan. Wel, gij treft het bijzonder.

— In welk opzicht?

— Er is morgen een feest op de ranch. Wij hebben dan juist de tienduizendste os naar het station gebracht.

— En waarin bestaat zulk een festiviteit?

— Uit wedrennen voor de boys, worstelen met stieren, lassowerpen om prijzen en dan natuurlijk dansen. Alle farmers uit de omtrek met hun dames komen er naar kijken en gij zult natuurlijk ook van de partij zijn.

— Ik verlang niets liever, maar zeg mij eens, kent gij een zekere Tom Buckler?

De cowboy haalde even minachtend de schouders op, en antwoordde:

— Ik ken hem maar alleen bij naam. Hij is op onze ranch werkzaam, maar daar niet erg getapt. Hij is een zwak, teer ventje, en houdt niet van het gezelschap van cowboys.

— Dat wordt hier zeker als een groot gebrek aangemerkt? vroeg Raffles glimlachend.

— Dat kunt gij wel denken, antwoordde Turner. Dat doet hier niemand, en het valt op als er zo'n moederskindje komt aanwaaien, die met een vies pruimenmondje zegt, dat hij niet van gezelschap gediend is.

Brand begon te lachen, maar Raffles

schudde het hoofd en zei op ernstige toon:

— Ik vind het niet om te lachen, Charles. In ieder geval behoort er veel moed toe, om geheel alleen een troep brooddronken, ruwe kerels te weerstaan, die drommels vlug zijn met de revolver; dat zal ook vriend Turner bij nader toezien wel toegeven.

De cowboy scheen eerst wat verlegen, maar eensklaps hief hij het hoofd weer op en riep uit:

— Bij Jove;... Mr. Hudson heeft gelijk. Het is stom dat ik het nog nooit heb ingezien. Natuurlijk men moet niet de eerste de beste zijn, om hier anders te zijn en te doen dan de ruwe cowboys.

— Dat wist ik wel, Jim, hernam Raffles glimlachend. Je hebt een goed hart, om er anders over te denken. Ik twijfel eraan, dat je er ooit aan hebt mede gedaan, om die eenzame knaap te plagen.

— Wat dat betreft, neen, dat kan ik op mijn woord verklaren, riep Turner op levendige toon. Van dit ogenblik af aan zal Buckler hier tenminste een vriend hebben. En dat zal Jim Turner zijn.

— Zo mag ik het horen, zei Raffles op ernstige toon, terwijl hij Turner de hand toestak. Bedenk eens wat het voor die jongeman moet zijn, die hier te midden van die ruwe mannen verdwaald is en zeker niet voor zijn genoegen, maar waarschijnlijk door de nood gedwongen is.

— Ja, ik heb altijd al gedacht, hoe komt die jongen eigenlijk hier? Hij ziet er uit als een verklede edelman, net als iemand van mijn kennissen. Heeft u wel op zijn bleke, fijne gezicht gelet?

— Dat heb ik, Jim. Hij is zeker pas kort hier?

— Ongeveer een week.

— Weet gij waar hij vandaan komt?

— Dat weet niemand. Enigen hebben hem trachten uit te horen, maar hij zwijgt er over. Hij wil er niet over spreken. Neen, bij de mannen heeft hij niet veel in te brengen. Maar de vrouwen, dat is een andere kwestie, en wat dat betreft kon het nog wel eens lelijk met hem aflopen.

— Hoe zo? vroeg Brand verwonderd.

— Wel, Black Bunny is smoorlijk verliefd op hem, en hij schijnt er in het geheel geen acht op te slaan.

— En dat is zeker heel erg? vroeg Brand glimlachend.

— Voor haar misschien minder dan voor hem Mr. Brunt. Want de hoofdzak komt pas. Black Bunny is 't meisje van Bill Graham.

— Ach zo... dat verandert de zaak, zei Brand. Was dat die vent die zo geweldig tegen de jongen uitvoer?

— Ik ben er niet bij geweest, Mr. Brunt, antwoordde Turner. Was het misschien zo'n grote rode kerel?

— Precies... Met een kop als een kwaade dog.

— Dan was het Graham, de sterkste van ons allen. Er is niemand die zo gemakkelijk als hij een stier op de knieën weet te krijgen.

— Kan hij een paard op zijn nek tillen? vroeg Raffles kalm.

— Een paard herhaalde Turner met een lachje. Kom nu neemt u een loopje met mij. Er bestaat toch niemand die dat kan.

— Vergis je niet, Jim, kwam Raffles glimlachend. Hij zit naast je.

Raffles wees Henderson aan, die behaaglijk aan zijn pijp zoog en Turner vriendelijk toegrijsde.

Met iets als ontzag op zijn gelaat keek de cowboy de reus aan.

Toen barstte hij uit:

— Dat moeten wij morgen hebben. Die Graham hangt ons toch al lang de keel uit met zijn gesnoef. Daar kunnen wij nog lol aan beleven. En doet die reus soms ook aan worstelen.

— Ja Jim, antwoordde Raffles. Maar in geheel Engeland is er op dit ogenblik niemand die het tegen hem zou kunnen opnemen.

De cowboy begon nog eens hartelijk te lachen en zei zo zacht, dat de aanwezigen het niet konden horen:

— Niets zeggen tegen Graham. Voor al niets zeggen. Dat wordt de grootste mop, die wij hier ooit beleefd hebben.

En, wat ik zeggen wil, is er onder de heren soms een goede bokser?

— Ik heb de Engelse kampioen op punten verslagen, zei Raffles.

— Het kon niet beter, zei Turner, met moeite zijn lachen inhoudend.

— Je moet ons toch eens vertellen Jim, waaraan wij die uitbarsting van vrolijkheid te danken hebben? zei Raffles.

— Ik zal het u zeggen, antwoordde de cowboy. Die Graham verveelt ons al lang met zijn gesnoef. Hij denkt, dat niemand het in het worstelen en in ge-

wichtheffen het tegen hem kan opnemen. En zijn vriend Brian Newberry, een voormalige bokser, houdt vol, dat hij iedere cowboy tien mijlen in het rond, binnen zes ronden knock-out slaat. Daar moet ik zo om lachen. U moet mij beloven dat u morgen komt kijken bij ons feest op de ranch, en dan zal ik wel zorgen, dat u er geen spijt van zult hebben.

HOOFDSTUK V.

HET FEEST OP DE RANCH

De drie reizigers begaven zich vroeg ter ruste en ondanks het lawaai in de gelagkamer, waar tot laat in de nacht gezongen en gedanst werd op de muziek van een rammelende piano, een krassende viool en een ontstemde harp, sliepen zij spoedig in, want de dag was vermoeiend geweest.

Zij stonden echter de volgende ochtend vroeg op en dadelijk werden de paarden gezadeld.

Na met de logementhouder te hebben afgerekend, begaven de drie mannen zich naar de grens van het dorp, waar Turner zich bij hen zou voegen.

Het was al dadelijk te zien, dat die dag een feest plaats zou hebben en dat de cowboys vrijaf hadden, want zij hadden zich allen in hun beste kleren gestoken, een schoongewassen halsdoek omgedaan en hun hoed afgeborsteld.

Aldus uitgedost trokken zij in troepen, lachend en zingend, opgewonden door het vooruitzicht van een geheel vrije dag, naar de hoeve van Ryan, die verder noordwaarts was gelegen.

Raffles en zijn twee metgezellen behoefden niet lang te wachten, want na een paar minuten kwam Turner reeds aanrijden, gezeten op een klein, bont gevlekt paard, blijkbaar een zeer sterk dier, waarop hij met recht trots was.

— Je ziet er keurig uit, Jim, riep Brand hem toe. Maar je zult toch niet vergeten, Jim, ons bij Ryan aan te bevelen?

— Wij willen hier een week of veertien dagen blijven, voegde Raffles er aan toe, en wensen dan ook jullie ro-

mantisch leven gedurende die tijd mede te leven.

— Ik heb het u beloofd en zal woord houden, riep de cowboy uit.

— Op weg dan. Maar zeg eens, ik heb Tom Buckler nog niet gezien.

— Dat is geen wonder, hij houdt zich ver van dergelijke feesten. Hij komt ook nooit in een danshuis en ook niet in een kroeg, hij leeft zo maar stil voor zich heen, bemoeit zich met niemand en schijnt het liefst te hebben dat men zich ook niet met hem bemoeit.

Alsof het toeval het zo wilde, kwam Buckler juist aanstappen, een sigaret in de mond en blijkbaar volstrekt niet van zins zich bij de anderen te voegen.

Een paar passen achter hem liep een jonge vrouw in korte rokken, met hoge rijlaarzen aan, versierd met kwastjes van leer, een blouse van rode wol en handschoenen met kappen aan.

Zij droeg een breed gerande vilthoed, met een riempje onder de kin vastgemaakt en waaronder haar zwart glanzend haar in dikke tressen op haar schouders neerviel.

— Dat is Black Bunny, zei Turner zacht. Zij loopt hem waarachtig al weer na. Als Bill dat ziet, loopt het beslist niet goed af.

Het meisje had inmiddels Buckler ingehaald en sprak hem aan.

— Een rare vent, zei Turner hoofdschuddend. Hij moet bepaald een rijkeluiszootje zijn.

— In ieder geval heeft hij een goede opvoeding gehad, dat is zeker, mompelde Raffles nadenkend voor zich heen.

Het zal wel weer de gewone geschiedenis zijn, op avontuur uitgegaan, na in Londen of New York het geld over de balk te hebben gegooid, tot er niets meer over was. Dat is de gewone gang van zaken.

Buckler en het meisje hadden nog nauwelijks enige woorden met elkander kunnen wisselen, of daar kwam Bill Graham en Ted Newberry aan galopperen.

Zij brachten hun paarden met een ruk tot staan, sprongen uit het zadel en traden op Buckler toe met een uitdrukking op hun gezicht, die niet veel goeds voorspelde.

— Snap ik je daar weer, slet? riep Graham Black Bunny toe en meteen gaf hij haar zo'n harde klap in het gezicht, dat zij ineem kromp en het bloed haar uit de neus stroomde.

In minder dan geen tijd was Raffles afgestegen en op Graham toegesneld.

— Lafbek, siste hij tussen de tanden.

Graham deinsde terug, alsof hij zelf een klap had gekregen en riep:

— Daar heb je die kwibus van gistermiddag weer. Waar bemoel jij je mee? Dat is mijn meid, en ik zal met haar doen wat ik verkies.

— Zo lang ik in deze streek ben, zal ik dat weten te beletten, zei Raffles kalm, terwijl hij de woesteling strak aankeek.

— Dat zullen wij dan toch eens zien, brulde Bill, terwijl hij op Raffles aandrong, als om hem terzijde te schuiven.

Maar dadelijk was Ted er bij, die zijn vriend achteruit trok en met een vals lachje zei:

— Laat mij dat maar even opknappen, Bill. Ik ben vlugger met de handen dan jij. Ik zal mijnheer de bemoel wel even aftuigen.

Raffles verloor geen ogenblik zijn kalmte, maar zei koel:

— Gij wilt het voor uw vriend opnemen en vechten? Uitstekend, maar dan niet hier. Wij zijn nu op weg naar de ranch van Ryan en daar wil ik ongehavend verschijnen. Maar als we eenmaal daar zijn, dan ben ik tot je dienst.

— Wat in het vat is, verzuurt niet,

riep Newberry uit. Tot straks dan, en nummer je botjes maar vast.

— En dat alles om die meid, mopperde Brand uit zijn humeur. Hij zal nooit veranderen.

Graham had zich intussen tot Black Bunny gewend en zei op dreigende toon:

— Als ik je je nog eens 'snap dan zal ik je een pak ransel op je blote derrière geven, dat je in geen veertien dagen kunt zitten. Verstaan?... Ga je paard halen en rijd met ons mee.

Het meisje ging met lome schreden weg, Graham en Newberry wierpen zich weer in het zadel en galoppeerden heen en Buckler wilde zijn weg vervolgen.

Raffles hield hem echter met een handbeweging tegen en zei op overredende toon:

— Gaat gij u nu weer opsluiten, Buckler? Waarom gaat gij niet mee?

— Dergelijke feesten zijn voor mij weinig geschikt, mijnheer, antwoordde de jongeman. Ik ben niet lang sterk genoeg om het tegen die ruwe kerels te kunnen opnemen, ik kan nog niet goed met de lasso overweg, ik kan niet vechten of tegen alcohol, ik houd niet van dobbelen, ik kan niet met de banjo spelen, kortom ik kan in geen enkel opzicht met hen meedoen. Ik zou worden bespot, en dat wil ik liever vermijden.

— Maar als ik je nu uitnodig, om in ons gezelschap te blijven, drong Raffles aan. Het zou goed voor u zijn, als ge een weinig afleiding zocht en ge kunt toch eenvoudig als toeschouwer blijven kijken?

Buckler scheen nog even te weifelen, wierp een onderzoekende blik op het geelaat van de man die tegenover hem stond en vroeg eensklaps:

— Gij zijt zeker nog niet lang hier?

— Gisteren pas aangekomen.

— Gij zijt waarschijnlijk een engelsman?

— Dat ben ik ook, ik kom uit Londen.

Buckler liet even het hoofd zinken, en er verscheen een verdrietige uitdrukking op zijn gezicht, tot hij eensklaps uitriep:

— Goed... ik neem uw vriendelijke aanbod aan. Ik zal u vergezellen, en het doet mij groot genoeg dat ik hier

toch eindelijk vrienden schijn te hebben gevonden.

— Ik ben blij Mr. Buckler, dat gij ons als vrienden wilt beschouwen, heren Raffles. Geef mij de hand erop.

Een ogenblik scheen de jongeman nog te aarzelen en toen nam hij de hem toegestoken hand en drukte deze met kracht.

Daarna snelde hij weg om aldra te paard terug te keren.

Het groepje, thans uit vijf personen bestaande, galoppeerde langs de zandweg, die van Bandera naar de ranch van de veefokker Ryan voerde.

Telkens reden zij kleine troepjes feestgangers achterop, of werden er door ingehaald.

Het was reeds nu duidelijk te zien, dat verreweg het grootste gedeelte van de toeschouwers uit mannen zou bestaan; vrouwen kwamen er in deze afgelegen streek niet veel voor, want de cowboy neemt, als hij getrouwd is, nooit zijn vrouw mee op zijn wisselvallige omzwervingen van ranch tot ranch.

Na ongeveer een uur rijden bereikten de vijf mannen de hoeve, een complex van grote houten huizen en loodsen, staande rondom een groot erf, dat voor die gelegenheid als feestterrein was ingericht.

Het was afgezet met touwen, op houten paaltjes en daaromheen waren banken neergezet, die anders in de grote eetzaal stonden, waar de cowboys hun maaltijden gebruiken.

Aan de smalle zijde was een houten tribune opgericht, waar Ryan met zijn familie had plaats genomen.

De eigenaar van de hoeve was een krachtig gebouwd man, met een stroef gelaat, vereelde vuisten, die onafgebroken op een stuk sigaar kauwde, tot hij het letterlijk aan flarden had gebeten.

Naast hem zaten zijn vrouw en zijn drie kinderen, drie dochters, en aan de andere kant nog enige familieleden, die uit andere plaatsen waren gekomen.

In het geheel waren er bijna vierduizend personen aanwezig, waaronder niet meer dan een honderdtal vrouwen en meisjes, die zich voor die gelegenheid

op hun paasbest hadden uitgedost.

Dicht bij de tribune was een ingang vrij gehouden, waardoor aanstonds de cowboys zouden binnenrijden, die aan de vertoning en aan de wedstrijden zouden deelnemen.

De vijf mannen bonden hun paarden vast, waarvan er reeds duizenden waren aangekomen, op lange rijen naast elkander geplaatst, en zochten zich een gunstig plaatsje uit, niet ver van de ingang naar het feestterrein, dat met een groot aantal Amerikaanse vlaggen en wimpels was versierd.

De zon scheen aan een wolkenloze hemel en alles beloofde een prachtige dag.

De knechts van de veefokker waren druk in de weer met het aanrichten van de maaltijd.

Anderen weer rolden een groot aantal wijnvaten aan.

Er heerste reeds een vrolijke stemming, toen het feest eindelijk een aanvang nam.

Het begon met een wedstrijd in het werpen met de lasso, waaraan ook Jim Turner deelnam, die in de omgeving befaamd was wegens zijn vaste hand en zijn scherpe blik.

Op hun rappe paarden gezeten, ving de mededingers enige ossen in de vlucht, wierpen hun de lus van de ledere riem om de horens, om de voor- of de achterpoten en verrichtten nog allerlei kunsten.

Jim Turner bleek allen de baas te zijn en onder luid gejuich van de mannen, die alleen maar moed en lichaamskracht op prijs wisten te stellen, werd hem de erepalm uitgereikt, in de vorm van een geldprijs, een grote kist zwarte sigaren en een medaille, die hem door een der dochters van Ryan op de borst werd gespeld.

Trots en gelukkig begaf Turner zich weer naar het kleine groepje, waar hij met handdrukken en gelukwensen werd overstelpt.

Daarna was het de beurt aan de cowboys, die moesten trachten binnen een zekere tijd een os omver te werpen, alleen door hem aan de horens vast te grijpen en de kop zover om te draaien

tot het dier ter aarde viel.

Het kostte meer moeite, dan het er op het eerste gezicht uitzag en pas na een half uur kwam de winnaar trots uit het strijdperk gestapt. Men zou nu een korte tijd pauzeren, want aanstonds zouden de wedrennen beginnen.

Toen kwam eensklaps Bill Graham, vergezeld van zijn onafscheidelijke vriend Newberry, naar het kleine groepje van Raffles en zijn metgezellen en wendde zich tot Buckler met de uitnodiging :

— Zou mijnheer Buckler ook niet eens een proefje van zijn lichaamskracht willen geven? Wij hebben hier juist nog een aardig beestje over, dat er als het ware om vraagt, om te worden gelegd.

Een luid gelach volgde op deze woorden en een aantal meisjes wezen gachelend en spottend naar de jongeman.

Buckler was echter opgestaan, trok zijn jas uit, wierp zijn hoed neer en zei kalm :

— Misschien ben ik toch minder bang en laf dan je denkt, Graham. Maak plaats dan zullen wij eens zien, of ik in staat ben, die wilde os te leggen.

Raffles was opgestaan en fluisterde hem toe :

— Doe het niet, Buckler. Het is vast een gemene streek. Zij hebben zeker een ontembare stier uitgezocht.

— Kan me niet schelen, zei de jonge man vastberaden. Zij hebben mij nu lang genoeg voor een lafaard gehouden, ik zal hun bewijzen, dat zij het mis hadden.

Voor Raffles hem had kunnen tegenhouden had hij zich een weg gebaad door de cowboys en stond nu op het grote veld, op een meter of dertig van een nog jonge os, met lange, spitse horens, die door een stuk of drie, vier mannen slechts met moeite kon worden gehouden.

Het was gekkenwerk, om te willen trachten, dit dier geheel alleen te overmeesteren en toch aarzelde Tom Buckler geen moment.

Het was eensklaps doodstil geworden onder de cowboys, die zich rondom het strijdperk verdrongen, want men be-

greep nu pas, welk waagstuk de jonge man ging ondernemen, en in die stilte viel zijn bevel :

— Laat los.

De mannen lieten het touw los, waaraan zij de stier aan poten en nek hadden vastgebonden en maakten dat zij weg kwamen.

Onmiddellijk rende het wilde dier op de jongeman toe, die het kalm opwachte, een snelle sprong terzijde maakte en zo nog juist de horens van het dier kon ontwijken.

Hij kon zelfs een der horens met beide handen vastgrijpen, maar het sterke dier, schudde hem gemakkelijk af, en hervatte de stormloop.

De stier bukte de kop, en ditmaal struikelde Buckler, zijn handen die naar de horens grepen, tastten er vergeefs naar en het volgend ogenblik had de stier hem op de horens genomen.

Er kwam echter direct hulp opdagen.

Henderson, die geen oog van de man en het dier had afgehouden en begreep, wat het einde zou moeten zijn, was over de touwen gesprongen en stond met een paar passen voor de stier, die zich juist bukte om zijn aanvaller opnieuw op de horens te nemen en in de lucht te werpen.

Daartoe kreeg het dier geen gelegenheid meer.

Bliksemsnel had de reus in ieder van zijn geweldige vuisten één der horens gevat.

Hij plantte zijn benen als granietzuilen in de bodem en hield de horens onwrikbaar vast. Vruchteloos trachtte de snuivende stier hem van zijn plaats te dringen en zijn kop te bevrijden.

De spieren op de armen en benen van de reus spanden zich als kabeltouw, toen draaide hij de kop van de stier langzaam om, het dier deed een laatste poging om zich te bevrijden, toen klonk er een kort, krakend geluid, en met omgedraaide hals stortte de stier als een blok ter aarde.

Een ogenblik bleef het doodstil, maar toen barstte er eensklaps een onbeschrijfelijk lawaai los; er werd met honden gezwaaid, vrouwen gilden hysterisch en één van de dochters van Ryan

wendde zich met tranen in de ogen om.

Een paar cowboys kwamen toeschieten om de gewonde Buckler op te nemen en weg te dragen, maar een aantal anderen stormden op Henderson toe, namen hem in hun midden, dansten als dollen om hem heen, en ten slotte droegen een zestal der sterksten de reus in zegepraal langs de touwen.

Henderson liet het zich maar welgevallen tot hij weer op zijn oude plaats stond.

Raffles greep zijn hand, drukte deze krachtig op zachte toon zeggend:

— Je bent een brave kerel, James, wat je gedaan hebt, is goed.

De reus wilde iets zeggen, toen hij zich op de schouder voelde kloppen en in het gelaat keek van Bill Graham, dat vertrokken was van jaloersheid.

— Je schijnt nog al sterk te zijn, hé? zei hij.

— Daar heb ik niet over te klagen, dank je, antwoordde Henderson kortaf.

— Ik geloof, dat ik ook over behoorlijk veel spierkracht beschik, hernam de nijdas, met een schuin oogje naar Ted, die naast hem stond en een paar meisjes, die nieuwsgierig naderbij waren gekomen. Hoe denk je er over, als wij onze krachten eens zouden meten?

Henderson antwoordde niet dadelijk, maar keek Raffles vragend aan, die hem glimlachend toeknikte.

Wat Turner betreft, deze gnuifde inwendig van plezier en wreef zich grinnikend de handen.

— Ik ben tot je dienst, broer, je kunt over mij beschikken, antwoordde Henderson.

Dadelijk werd door middel van een scheepsroeper omgeroepen dat het programma met een extra nummertje zou worden uitgebreid.

Onder luid gejuich traden de twee mededingers tot in het midden van het strijdperk.

Zij ontblootten zich het bovenlijf tot aan de gordel, trokken de zware, gespoorde laarzen uit, en stonden nu gereed, om een worstelstrijd met elkander aan te vangen.

Een zestal deskundigen onder de cowboys zou als jury fungeren.

De worstelaars waren beiden krachtig gespierd, voor de kenner echter moest het aanstonds duidelijk zijn, dat Graham geen schijn van kans had tegenover de herculisch gebouwde Henderson, bij wie de spieren als kabels op de armen en de borst lagen.

De worstelstrijd duurde dan ook heel wat korter, dan de meesten hadden gehoopt en verwacht, want de twee waren nog geen drie minuten aan de gang, of Henderson tilde zijn tegenstander met zijn armen van de grond, draaide zich plotseling om en zwaaide het zware lichaam van Graham in een boog door de lucht, zodat deze op beide schouders in het gras kwam te liggen, niet weinig verbaasd over deze nederlaag, welke hij zich niet kon begrijpen.

Hij krabbelde overeind, terwijl de cowboys Henderson uitbundig toejuichten, en keek zijn tegenstanders met een nijldige blik aan.

— Als je dit soms niet voldoende is, zei Henderson met een glimlach, dan kunnen wij het nog wel eens overdoen.

Reeds hadden enige cowboys een paar zware ijzeren stangen aangesleept, afkomstig uit de stallen en bestemd om de hokken, waar kostbare fokstieren stonden, af te sluiten.

Deze stangen wogen elk zeker tien kilo en door een aantal met sterke touwen aan elkaar te binden, werd een primitieve halter verkregen, die van zeventig tot honderdvijftig kilo woog.

Graham was zeker wel gewend met deze eigenaardige gewichten om te gaan, want hij trad dadelijk op een der zwaarste toe, vatte de lussen beet en stak het niet zonder inspanning omhoog.

Hij bleef even zo staan met trillende benen, want de worstelstrijd had hem al danig vermoeid en liet toen het gewicht weer in het zand zakken.

Henderson trad nu glimlachend naar voren, greep de bundel staven in het midden vast met één hand, en het volgende ogenblik had hij deze kolossale vracht schijnbaar zonder enige inspanning omhoog gestoken.

Terwijl hij zo stond, praatte hij op vriendelijke toon tegen Graham, die er met een vertrokken gezicht bij stond:

— Ik wil zo wel een paar minuutjes blijven staan, of als u dat niet genoeg lijkt, kan ik het ook wel een uur wouhouden, of een dag, of een week. Wordt de rechterhand wat moe, dan kan de linker het werk overnemen.

Terwijl hij dit zei, bracht Henderson de bundel staven, alsof het een bos uitgedorste halmen waren van de rechterhand in de linker over.

De cowboys trappelden en tierden als bezetenen; nog nooit hadden zij zo iets gezien.

Het mooiste echter zou nog komen.

Raffles had Turner een wenk gegeven en deze was zijn paard gaan halen, dat nu, gezadeld en wel, naar het midden van het veld werd gebracht.

Terwijl Turner het dier kalmerend toesprak, ging Henderson, die met hoofd en schouders boven zijn rug uitstak, met gekromde knieën rugwaarts tegen het paard staan, zocht met zijn sterke handen een houvast aan zadel en riemen, strekte langzaam de knieën en even later hing het paard aan de schouder van de reus.

Het was op dit ogenblik doodstil, toen Henderson het paard weer voorzichtig op de grond had gezet, barstte er echter een geluid van schreeuwende en tierende stemmen los, waaraan geen einde scheen te komen. Henderson moest snel een goed heenkomen zoeken, anders hadden de geestdriftige cowboys, die hem dadelijk omringden, hem zeker in hun opwinding en geestdrift doodgedrukt.

Toen de rust weer enigszins was teruggekeerd en de vernederde Graham zich druipstaartend had verwijderd, voelde Ted Newbury zich op de schouder tikken.

Hij keek in het lachende gezicht van Jim Turner, die hem toevoegde:

— Wel, Ted, wat zeg je daar wel van, kameraad? Hebben ze je vrindje daar eventjes lelijk te kijk gezet? Nu je kunt de eer nog ophouden, door die eens danig op zijn gezicht te slaan. Give him hell, boy.

De toegesprokene mompelde iets in zich zelf, wierp Turner een valse blik toe en antwoordde:

— Laat hij maar opkomen, ik zal hem wel eens een lesje geven.

In een oogwenk was er een soort bokskring in het midden van het veld afgezet, tot grote vreugde van de cowboys, die uitgelaten waren van vreugde, want hij was een echte ruziezoeker en zijn harde vuisten werden terecht gevreesd, en, ofschoon men het niet geloofde, hoopte toch bijna iedereen, dat de vreemdeling hem zou slaan.

Een ogenblik later stonden de twee tegenstanders tegenover elkander, Raffles volkomen kalm, Newberry een weinig nerveus, want een blik op de krachtig gespierde gestalte van zijn tegenpartij was voor hem voldoende om hem te doen inzien, dat hij een man tegenover zich kreeg, die van het boksen misschien wel meer verstand had dan hij.

Brand en Turner zouden optreden als scheidsrechters. Maar zij zouden al heel weinig te doen krijgen.

Hun taak bleek voornamelijk te bestaan in het aandoen van de handschoenen, twee paar versleten oude dingen, die al heel lang dienst hadden gedaan.

Nauwelijks hadden de twee boksters zich tegenover elkander geplaatst en elkander vluchtig de hand gegeven, of Newberry kreeg een paar kaakstoten te verduren die hem op zijn benen deden wankelen en hem in de touwen drevan.

Hij herstelde zich evenwel, maakte een schijnbeweging met de rechterhand, en deed een geweldige slag naar de kin van zijn tegentander.

Raffles bukde bliksemsnel en de vuist trof niets dan de lucht, hetgeen Newberry bijna deed vallen.

Raffles lokte Newberry door een paar schijnstoten uit, kreeg zelf een stoot boven het maagkuiltje, die hem even deed terugdeinzen, maar toen zijn tegenstander een ogenblik ongedekt stond, trof hij deze met beide vuisten snel als de gedachte met een onverbeterlijke double tegen de punt van de kin.

Newberry zwaaide even heen en weer, zakte door zijn knieën en stortte neer als een gevelde os. Hij werd uitgeteld, zonder dat hij zelfs een poging kon doen om op te staan.

HOOFDSTUK VI.

DE GESCHIEDENIS VAN HOWARD

De geestdrift, die op deze even snelle als overtuigende overwinning volgde was onbeschrijfelijk.

De cowboys stroomden van alle zijden over het feestterrein en niet dan met de grootste moeite konden de aangestelde commissarissen van orde de rust herstellen.

Raffles, Henderson en Brand konden zich nauwelijks een doortocht banen door de schreeuwende en juichende menigte.

Het eerst dacht Raffles aan de gewonde Buckler.

Hij kleedde zich zo snel mogelijk aan en toen hij gereed was, kwam Turner hem juist mededelen, dat Buckler naar een der vertrekken op de ranch was gebracht, en dat hij het naar de omstandigheden redelijk goed maakte.

Gelukkig had de dikke lederen broek de kracht van de hoornstoot aanmerkelijk gebroken en de wond was niet zeer diep; over enkele dagen zou Buckler

zeker weer op de been zijn en als het nodig was, zou hij zelfs dadelijk vervoerd kunnen worden, zodra de wond verbonden was.

Raffles en zijn twee metgezellen volgden de cowboy aanstonds naar het vertrek, waar de gewonde op een rustbank was neergelegd, terwijl daar buiten het feest hervat werd, alsof er niets was gebeurd.

Raffles liet zich dadelijk de verbandkist wijzen, die op iedere farm aanwezig is, daar het in deze afgelegen streken niet gemakkelijk valt aanstonds een geneesheer tot zijn beschikking te hebben. Raffles begon dadelijk de wonde te desinfecteren en met kundige hand te verbinden.

Toen het verband gelegd was, trok Buckler Raffles aan de doek, die deze om zijn hals geknoopt had, naar zich toe en zei met zachte stem:

— Ik ben zeer veel aan u en aan uw metgezellen verplicht, mijnheer, en ik

wil niet, dat het u langer onbekend blijft, wie gij het leven gered hebt. Wel wens ik dit aan u alleen te zeggen.

— Zoals gij wilt; dan zal ik de anderen wegsturen.

Brand, Henderson en Jim Turner verwijderden zich. Raffles sloot de deur en bleef met de gewonde alleen.

Hij liet hem eerst wat drinken, voelde hem de pols, knikte tevreden en zei:

— Als gij mij belooft, dat gij u niet zult opwinden, dan zal ik naar hetgeen gij mij te vertellen hebt, luisteren, maar bedenk wel, dat ik u volstrekt niet dwing en dat gij mij uw geheimen niet behoeft te onthullen.

— Het is volstrekt geen geheim mijnheer, gij zult het misschien zelfs een zeer banale historie vinden.

— Een historie, die een jonge, beschaafde Engelsman uit de beste standen hier heeft gebracht, kan onmogelijk banaal zijn, meende Raffles.

— Hoe weet gij, dat ik dat ben?

— Dat kan men gemakkelijk aan uw uiterlijk en aan uw manieren zien, antwoordde Raffles glimlachend.

— Maar gij zelf, mijnheer, gij zijt toch zeker ook geen echte cowboy? vroeg de gewonde zacht.

— Dat ben ik ook niet, antwoordde Raffles glimlachend.

— Dan moet gij een gentleman zijn.

— Misschien is dat in zekere zin ook wel zo. Maar daarover spreken wij thans niet. Ik belooft u dat gij later wel zult vernemen, met wie gij hier kennis hebt gemaakt, maar eerst wil ik uw verhaal horen.

Tom Buckler richtte zich op zijn elleboog op en begon:

— Mijn ware naam is Geoffrey Howard. Ik ben de zoon van de bankier van die naam uit Londen, u misschien wel bekend. Ik was tot voor enkele maanden een nietsnut, mijnheer. Ik wil mij zelf niet beter voorstellen dan ik ben, ik speelde, ik gaf onzinnig veel geld uit aan kleren, aan mijn renpaarden, aan mijn auto's, en werken deed ik niet, ofschoon mijn vader mij herhaaldelijk had aangeboden, mij in zijn zaak op te nemen. Van die zaak kende ik slechts één ding zeer goed, en dat was het in-

vullen van cheques.

De jongeman wachtte even, als overdacht hij zijn leven van nog zo kort geleden en ging toen voort:

— Een lichtpunt is er in die duisternis; ik leerde een meisje kennen en ik weet zeker, dat ook zij mij genegen was. Ondanks mijn fouten, hield zij van mij. Gij moogt het geloven of niet, maar ik heb vele maanden achtereen de belofte gehouden, die ik haar deed om een nuttiger leven te gaan leiden.

— Ik geloof dat gij uw beloften niet hebt kunnen houden, dat gij daartoe nog niet sterk genoeg waart, zei Raffles.

— Zo is het, mijnheer, antwoordde Howard op doffe toon. Ik maakte kennis met een duivel in mensengedaante. Albert Miles was zijn naam, een ellending, die zich mijn vriend noemde en mij op een avond uit de club meetroonde naar een speelzaal, tevens een clandestien verdacht huis. Er werd grof gespeeld, er werd ook veel gedronken, ik trof er enige kennissen aan, en ook een meisje, waarop ik vroeger een goed oogje had gehad, maar dat ik reeds vele maanden geleden de bons had gegeven. Hoe het precies ging, zou ik u thans niet meer kunnen vertellen, want ik bevond mij toen onder de invloed van sterke drank, zoals dat in de politierapporten heet, maar op een gegeven ogenblik kreeg ik hooglopende ruzie om die meid. Naderhand bleek alles een doorgestoken kaart te zijn. Alles was van te voren zorgvuldig voorbereid, maar dat zag ik toen niet, met mijn dronken kop. Op het hoogtepunt van de ruzie werd de deur geopend en de vader van het meisje dat ik liefhad, trad binnen, zag met een enkele oogopslag hoe de zaken stonden, wierp mij een blik van minachting toe, die ik nooit zal vergeten en was het volgende ogenblik weer verdwenen.

Howard zuchtte diep, wentelde zich op zijn rug en bleef een poos zonder beweging liggen.

Raffles zag hoe een traan onder een zijner gesloten ogen te voorschijn kwam en langs zijn wang omlaag gleden.

— En je meisje? vroeg Raffles op

zachte toon.

— O, zij was een engel, zei Howard, terwijl hij met een hartstochtelijk gebaar de handen vouwde. Ondanks alles bleef zij mij trouw, maar de teleurgestelde blik zal mij altijd bijblijven. Ik zal niet uitweiden over het heftige toneel, dat er met mijn vader volgde. Hij zelf had niets liever gezien dan een verbintenis met een dochter van zijn beste vriend, maar hij durfde haar niet afstaan aan een man, zoals ik. Men had hem natuurlijk in geuren en kleuren het gehele toneel in dat verdachte huis medegedeeld. Maar nog was mijn ellende niet ten einde. Ik had de tanden op elkaar gezet en het vaste besluit genomen al mijn zogenaamde vrienden de deur te wijzen en een paar weken had ik dat ook vol gehouden, tot de slag viel. Mijn vader had sedert het voorval in dat huis mijn toelage aanzienlijk verminderd en toen men hem ter betaling een wissel voorlegde op mijn naam en van zijn handtekening voorzien, terhoogte van vijfduizend pond sterling, kon hij niet anders denken dan dat ik die cheque had geschreven, want hij wist natuurlijk zeer goed, dat hij nooit een wissel voor dat bedrag voor mij had geschreven; zijn handtekening moest dus door mij zijn nagemaakt. Hij wilde mij zelfs niet meer zien, en schreef mij een briefje, waarin hij mij zijn huis ontzegde.

Ik begaf mij naar zijn huis om hem de stand van zaken uiteen te zetten, maar hij liet mij door zijn bedienden de deur wijzen. Ik trachtte de vader te spreken te krijgen van het meisje, dat ik liefhad, men wilde mij niet eens ontvangen. Toen kwam mijn trots boven, want ik wist mij onschuldig, ik pakte overhaast mijn koffer en vertrok met het weinige geld, dat ik nog over had van mijn spaargeld, naar Amerika. Het lot was tegen mij, ik had weinig of niets geleerd, ik kon wel een tennisracket hanteren, maar miste de capaciteiten, die men zelfs aan een kantoorbediende stelt. Toen zakte ik af naar Texas, waar ik eindelijk een baantje als cowboy vond. En dat is mijn geschiedenis.

Raffles, die met aandacht had geluisterd, vroeg nu:

— Gij zijt er dus zeker van, dat een ander de handtekening op de cheque van uw vader moet hebben nagemaakt?

— Dat kan niet anders. Ik bezweer u, dat ik het niet deed. Ik kan daarvoor geen bewijzen aanvoeren, maar ik hoop dat gij mij gelooft.

— Ik geloof u, en ik wil u helpen.

— Gij zoudt mij willen helpen? Maar hoe zoudt gij dat kunnen? riep Howard uit.

— Dat zal ik u aanstonds zeggen, maar vertel mij eerst of gij niemand verdenkt?

— Dat durf ik niet zeggen, mijnheer. Er zweeft mij een naam op de tong, zonder bewijzen.

— Denkt gij daarbij misschien aan dezelfde man, die u naar het speelholokte?

Howard knikte zwiingend.

— Dan zullen wij die zaak eens onderzoeken.

— Bedoelt gij daarmee, dat gij naar Londen wilt gaan? riep Howard uit.

— Ja, dat ben ik van plan.

— Maar, dat mag ik immers niet van u vergen. Gij zijt hier toch ook gekomen om in uw levensonderhoud te voorzien. Gij zult zeker een baantje bij Ryan krijgen, als gij hier blijft. En gij spreekt over die reis, alsof het een eenvoudig uitstapje betreft.

De jongeman had zich weer opgericht en keek Raffles met grote verwondering aan.

— Weet gij wel, dat gij mij daar voorstelt een grote som geld uit te geven voor iemand die gij gisteren nog niet kende? Gij zult naar New York moeten reizen, oversteken naar Londen...

— En weer terugkeren, vulde Raffles glimlachend de zin aan. Ik verzeker u, dat dit werkelijk voor mij niets te betekenen heeft, Howard. Laat ik u mogen zeggen, dat ik volstrekt niet zo bijster gesteld ben op het baantje bij Ryan en dat ik wel zo lief het reisje naar Londen maak. Laat ik een tipje oplichten van de sluier, die mij omhult. Ik ben een zwerver door de wereld,

Howard, ik ben nu eens in Spanje en dan weer in Afrika, nu in Alaska, dan weer in Indië. En ik doe dat werkelijk alleen voor mijn genoegen, omdat ik geld genoeg tot mijn beschikking heb en daarom heeft dat uitstapje naar Londen werkelijk niets voor mij te betekenen. Laat ik u de waarheid zeggen: ik doe het stellig om u te helpen, maar misschien nog meer om een schurk te straffen. Daar ben ik een specialiteit in. Die Mr. Miles zal het zich heugen, dat hij dit gedaan heeft, dat verzeker ik u.

Howard had met verwondering toegeluisterd en zei nu hoofdschuddend:

— Gij zijt een vreemd mens. Gij hebt u dus louter voor uw genoegen in het pak van cowboy gestoken?

— Precies. Louter voor tijdverdrijf, riep Raffles opgewekt uit, en nu ga ik voor tijdverdrijf een schurk ontmaskeren. Welke beweegredenen kan die Miles wel bewogen hebben die gemene streek tegen u uit te halen?

— Ik heb pas naderhand begrepen, dat hij wilde Grace Carson tot de zijne te maken.

— Dan zal ik mij moeten haasten, Howard. Als ik op tijd kom, zal alles worden opgehelderd. Denkt gij, dat uw vader u weer in genade zal aannemen?

— Daarvan ben ik zeker. Hij is strikt rechtvaardig, en als hij de ware toedracht verneemt, zal hij mij beide handen toesteken.

— Hebt gij hem ooit geschreven?

— Neen. Ik wist mij onschuldig, en ik wachtte en hoopte op een bericht van thuis.

— Wist men daar waar gij waart?

— Men wist dat ik naar Amerika was gegaan, maar niet precies waarheen.

— Des te beter, mompelde Raffles voor zich heen. Hij dacht even na en vervolgde luid:

— Gij zoudt natuurlijk gaarne het meisje van uw keuze spoedig willen terugzien?

— Dat spreekt van zelf, maar daar durf ik zelfs niet aan denken. Ik droom wel eens, dat ik haar morgen in mijn

armen zal sluiten, zei Howard zuchtend.

— Binnen een dag? Dat is wel wat heel erg gauw, zei Raffles glimlachend. Laten wij zeggen, dat zij over een week, van vandaag te rekenen, hier zal zijn.

Howard keek Raffles stom verbaasd aan.

— Wat gij daar zegt, is immers onmogelijk, zei hij eindelijk.

— Ik zeg u dat zij over een week te Bandera voor u zal staan, en daar de huwelijks wetten in dit land ruim en vooruitstrevend zijn, zoudt gij desnoods een uur later met haar kunnen trouwen. Gij behoeft mij niet zo ongelovig aan te kijken. Ik zal van hier in twee dagen naar New York reizen, en ik zal de overtocht naar Londen in tien uren doen met mijn vliegtuig.

— Dat is... dat is een wonder, stamelde Howard. Gij bezit dus een vliegtuig, dat u in die tijd over de Oceaan kan brengen?

— Ja, maar niemand weet het, behalve mijn twee metgezellen en nog een aantal andere personen, die echter niet weten, wie ik ben, maar die ik reeds vaak met mijn toestel goede diensten heb bewezen. Laten wij hierover nu niet langer spreken. Gij moet nog een paar dagen hier blijven, in gezelschap van een mijner vrienden, die u goed zal verzorgen en dan kunt gij u weer zonder enig gevaar naar uw eigen woning in Badera begeven. Ik zal een recept schrijven voor poeders, die hier ook wel te krijgen zullen zijn.

— Zijt gij ook een geneesheer dan? Het is mij alsof ik droom. Ik kan het alles nog niet omvatten, riep Howard uit. Als gij dit werkelijk tot stand brengt, als gij mijn meisje in mijn armen kunt voeren, mijnentwege zonder toestemming van haar vader, dan zult gij in leven en dood over mij kunnen beschikken.

— Misschien zal ik u daaraan nog wel eens herinneren, zei Raffles met een zonderlinge glimlach. Geef mij nu het adres van uw vader, van Miss Carson en van die Miles, want nog vandaag ga ik naar New York terug.

HOOFDSTUK VII.

GERECHTIGHEID

Twee dagen na het gesprek met Howard stegen Raffles en Henderson 's ochtends om vier uur met de Sperwer van het vliegveld bij New Haven op, en landden te Hendon, toen de klokken in Engeland acht uur in de avond aanwezen, want ditmaal was Raffles de zon tegemoet gereisd.

Zodra de machine veilig in de hangar was opgeborgen, stapte het tweetal in de trein naar Londen en bereikte de stad om half tien in de avond.

Zij zochten dadelijk het huis in de Cromwell Street op, om door een gezonde nachtrust de vermoedenissen van de reis te vergeten.

De volgende ochtend begon Raffles direct met het uitwerken van zijn plan. Goed vermomd, naar het uiterlijk van een brievenbesteller, begaf Raffles zich om negen uur in de ochtend na een ontbijt, dat Henderson voor hem had klaar gezet, allereerst naar het huis van Miles, die als vrijgezel een fraai gemeubeld

appartement bewoonde in een groot huis aan de Kensington Road.

Na een paar handig gestelde vragen aan de portier kwam hij te weten, dat Miles zich niet thuis bevond. Hij zou echter met enige vrienden in zijn woning komen lunchen, om vervolgens een autorit te maken.

Zodra Raffles dit wist, ging hij de trap op, zogenaamd om persoonlijk een paar telegrammen af te geven, waarvoor hij een fooi hoopte te krijgen en spoedig had hij de verdieping bereikt, waar de flat van Miles zich bevond.

Hij klopte en een huisknecht opende de deur van de gang, die op het portaal uitkwam.

— Mr. Miles thuis? vroeg Raffles.

— Neen die komt niet voor een uur terug.

— Ben je hier dan helemaal alleen vroeg de gewaande brievenbesteller glimlachend.

— O ja, dat gebeurt zo vaak, ant-

woordde de bediende, tamelijk verrast over deze vraag.

— Wel dat tref ik prachtig, zei Raffles, en duwde meteen de onthutste bediende achteruit, trad binnen en sloot de deur achter zich.

— Wat wil je man? stotterde de bediende met een bleek gelaat. Ga direct weg, of ik roep om hulp.

— Je zult wel verstandiger zijn, jongen, zei Raffles kortaf. Als je een kik geeft, krijg je een opdonder, dat je de hemel voor een doedelzak aanziet.

— O, dus meneer is een inbreker, zei de bediende bevend.

— In zekere zin, ja, maar maak je niet ongerust, je hebt persoonlijk niets te vrezen, tenminste wanneer je je maar naar mijn aanwijzingen gedraagt. Ga daar op die stoel zitten.

Bevend gehoorzaamde de bediende.

Raffles haalde een touw uit zijn zak, bond de man behendig op zijn stoel vast, stopte hem zijn eigen zakdoek in de mond, bevestigde daarover heen een doek en keek toen zoekend om zich heen.

Hij had aldra een muurkast ontdekt, opende de deur en zag, dat er niets anders in stond, dan een paar oude stoffers.

Hij nam de bediende met stoel en al op, droeg hem naar de kast en zei, terwijl hij hem daar neerzette:

— Je hebt hier voor een paar uren lucht genoeg; de kast is zeer ruim.

Hij knikte de man vriendelijk toe, deed de deur op slot, stak de sleutel in zijn zak en zocht naar de werkkamer van de heer des huizes.

Hij had deze spoedig gevonden, een grote kamer met drie ramen, waar een schrijfbureau stond en tevens een kleine brandkast.

Aanstands begon Raffles met zijn onderzoek.

Met zijn lopers opende hij alle laden van het schrijfbureau en begon snel maar grondig de inhoud te doorzoeken.

Ten slotte kreeg hij enige brieven in handen, die hem een gesmoorde uitroep van voldoening ontlieten.

Hij liep er een paar snel door en mompelde:

— Brieven van de voormalige minnares van onze vriend Howard aan Mr. Miles, waarin zij hem mededeelt, dat zij tegen betaling van zoveel pond sterling in contanten, wel bereid is om aan de kleine comedie in het speelhol mee te doen, alles met name genoemd. Beter kon het niet. En wat hebben wij hier? Wel, kijk eens aan, een blaadje papier, bedekt met handtekeningen van de oude heer Howard. Hierop heeft onze Miles zich een weinig geoefend. Wel, wij zullen die papiertjes eens gauw gaan brengen ter plaatse waar zij behoren.

Raffles liet alle brieven en papieren in zijn zak glijden, sloot de lade van het bureau weer en verliet de woning, zonder zich in het minst te bekommeren om de bediende, want hij had, voor hij vertrok, een paar luchtgaten in het hout van de deur geboord.

Buiten gekomen riep hij dadelijk een taxi aan en gaf de chauffeur het adres op van Mr. Carson, de vader van Grace.

Een kwartier later stopte de chauffeur, Raffles stapte uit en belde aan.

Een bediende met grijs haar opende de deur.

— Je meester thuis? vroeg Raffles.

— Ja. Wou je hem soms spreken? vroeg de bediende, verbaasd naar de uniform van de man op de stoep kijkend.

— Onmiddellijk.

— Welke naam en welke reden moet ik opgeven?

— In het geheel geen naam en in het geheel geen reden. Zeg maar, dat iemand uit Amerika hoogst gewichtige tijdingen komt brengen.

De bediende verwijderde zich schouderophalend en blijkbaar nog niet zeker of hij een dergelijke boodschap wel kon overbrengen, maar reeds een paar minuten later kwam hij terug en verzocht Raffles hem te willen volgen.

Een ogenblik later bevond Raffles zich in een fraai gemeubeld vertrek, waar hij niet alleen Mr. Carson, maar ook zijn dochter aantref, een allerliefst meisje, met een weelde van goudblond haar, en de helderste blauwe ogen, welke men zich kan voorstellen.

Beiden waren opgestaan, toen Raf-

fles binnenkwam en keken hem in de grootste verbazing aan.

— Wat moet dat betekenen? vroeg de oude heer op een mopper toon. Is dit soms een grap. Een brievenbesteller?

— Geen echte, Mr. Carson, zei Raffles glimlachend. Ik ben particulier detective. Deze uniform is een vermomming.

— En gij komt uit Amerika, met een gewichtige tijding van wie?

Dadelijk trokken zich de wenkbrauwen van de oude heer samen, toen hij deze naam hoorde, maar zijn dochter was het bloed naar de wangen gestegen terwijl zij de handen op het hart drukte, haastig op Raffles toetredend en met een bevend stemmetje vragend:

— Is alles goed met hem, mijnheer?

— Zo goed, als gij het wensen kunt, antwoordde Raffles.

— Hebt gij hem dan zelf gesproken ging het meisje voort.

— Persoonlijk, miss. En ik kom u mededelen dat hij volkomen onschuldig is aan de feiten, die hem ten laste zijn gelegd.

— Wat wilt gij daar mee zeggen, mijnheer? vroeg haar vader, ten hoogste verbaasd.

— Ik wil daarmee slechts zeggen, Mr. Carson, dat de jongeman weliswaar wat zwak is geweest, maar niet slecht. Hij is met opzet door een zogenaamde vriend gelokt naar die gelegenheid waar gij hem hebt aangetroffen. Alles was van tevoren afgesproken, het spelen, de ruzie, alles.

— Hebt gij daar de bewijzen van? vroeg Carson opgewonden.

— Ik heb ze in mijn zak Mr. Carson.

— En de cheque? vroeg het jonge meisje op bevende toon.

— Hij heeft die cheque niet zelf ondertekend, Miss, antwoordde Raffles op vaste toon.

Hij stak de hand in zijn zak en haalde er de brieven en het blad met handtekeningen uit, welke hij in de werkkamer van Miles uit zijn bureau had genomen.

Grace Carson nam ze uit zijn hand, terwijl haar vader hoofdschuddend toekkeek; toen slaakte het jonge meisje een kreet van opwinding en vreugde,

en barstte toen, echt vrouwelijk, in tranen uit, terwijl ze haar vader om de hals vloog en het hoofd aan zijn borst verborg.

— Ik wist het wel. Ik heb het altijd gezegd, riep zij, tussen haar tranen door, lachend uit. Ik heb hem altijd verdedigd en voor onschuldig gehouden.

— Dat heb je, mijn kind, antwoordde Carson, terwijl hij het meisje over de lokken streek. Laat mij nu die papieren eens zien.

Hij nam de brieven uit de vingers van zijn dochter, waarin zij ze had samengeknepen, vouwde ze glad, en begon ze met de aandacht van de zakenman door te lezen.

Toen hij klaar was, zei hij, zich tot Raffles wendend:

— Ik geloof, dat twijfelen nu niet meer mogelijk is, mijnheer. Deze bewijzen zijn, dunkt mij, meer dan voldoende. Ik behoef er nu geen geheim meer van te maken; mijn dochter is door die Miles in de laatste tijd hardnekkig achtervolgd, ofschoon zij hem meer dan eens te verstaan heeft gegeven, dat zij van zijn attenties niet gediend was. Wat zijt gij van plan te doen?

— Natuurlijk tegen die Miles optreden. Hij moet gedwongen worden om te bekennen. Weliswaar was de cheque niet op zijn naam, maar ik denk, dat de rechter hem evengoed zal straffen voor het namaken van een handtekening.

— Zou dat misschien niet vermeden kunnen worden vroeg Carson op zachte toon. Wij zijn er natuurlijk geen van allen op gesteld, meer schandaal te verwekken, dan onvermijdelijk is.

Raffles dacht even na en antwoordde toen:

— Eigenlijk moet het recht zijn loop hebben, maar alles wel beschouwd is het een zaak, die u, Mr. Carson en uw kinderen alleen aangaat. Wij moesten maar dadelijk de oude heer Howard gaan halen en dan gezamenlijk naar de flat van Miles gaan; wij zullen daar tijdig genoeg aankomen om hem op te vangen. Als hij zijn misdrijf bekent, zult gij toch wel allen tevreden zijn?

— Meer verlangen wij niet, riep Carson uit.

— Het is natuurlijk mijn zaak niet maar ik zou het toch gaarne willen weten of er dan niets meer tegen een verbintenis tussen de beide jongelieden zou zijn?

— Wel ik kan niet inzien... begon Carson enigszins onzeker.

— Het antwoord is wel niet geheel volledig, Mr. Carson, maar ik denk dat het voor uw dochter ruimschoots voldoende is. Wat dunkt u, zijt gij het niet een weinig aan de jonge Howard verplicht dat gij dit huwelijk zo spoedig mogelijk doet plaatshebben, laat ons zeggen, morgenochtend?

— Morgenochtend?... hoe zou dat nu kunnen riep Carson uit. Howard zou dan toch hier moeten komen, of mijn dochter zou naar Amerika moeten gaan? Ik weet wel, dat het trouwen daar heel wat vlugger gaat dan hier, maar als hij in Texas is, zouden er toch minstens tien dagen mee heen gaan, voor zij daar was.

— Geen tien dagen, Mr. Carson, tien uren, zei Raffles laconiek. Gij kijkt mij ongelovig aan en dat is wel begrijpelijk. Als gij toestemt, zal ik u en uw dochter, of Miss Grace alleen, binnen tien uren naar de plek brengen, waar Howard zich op dit ogenblik bevindt. En voor het geval gij mij misschien niet mocht vertrouwen, hier hebt gij een briefje, dat hij mij heeft medegegeven, om mij te kunnen legitimeren en dat handschrift zult gij zeker wel als echt herkennen.

Carson nam het briefje aan dat Raffles hem overhandigde en keek toen de man, die tegenover hem stond, met de uiterste verbazing aan.

— Gij moet een duivelskunstenaar zijn, mijnheer. Dit briefje is nog slechts enkele dagen geleden gedateerd. Nu, ik zal u tonen dat ik in doortastendheid niet voor de Amerikanen onderdoe. Ik ga met u mee en ik zal Howard vragen, of hij ons vergezelt. Hij heeft het wel niet willen erkennen maar hij heeft altijd geleden door het vertrek van zijn zoon, want hij hield biezonder veel van de jongen. Ik behoef natuurlijk niet te

vragen, of de reis met een vliegtuig zal plaats vinden?

— Zo is het, Mr. Carson en als Miss Grace het aandurft, dan kunnen wij vanmiddag direct opstijgen, en om zeven uur 's avonds, amerikaanse tijd, daarginds zijn.

— Ik durf best, mijnheer, riep het jonge meisje met schitterende ogen uit.

— Maak u dan maar reisvaardig, miss, maar denk er om, dat een vliegtuig geen mailboot is en neem niet te veel bagage mee. Uw vader gaat met mij mee en in gezelschap van Mr. Howard zullen wij even het appeltje gaan schillen met Miles.

Carson had reeds op een belknop gedrukt en zijn instructies gegeven aan de binnentredende butler.

Toen de twee mannen de straatdeur uitgingen, vonden zij daar reeds een fraaie auto geparkeerd staan, die hen in enkele minuten naar het huis van Howard bracht.

Zij troffen hem gelukkig thuis, op het punt staande naar de beurs te gaan, en binnen enkele ogenblikken was de bankier op de hoogte gebracht.

Het viel hem moeilijk, zijn aandoe-ning te bedwingen, en met knipperende ogen en bevende stem riep hij uit:

— Ik ga dadelijk met u mee. Wij zullen die ellendeling dwingen, ons de waarheid te zeggen.

Na zijn vrouw te hebben ingelicht, voegde hij zich bij de bezoekers en stapte met hen in de auto. De chauffeur kreeg opdracht zo snel mogelijk naar het huis van Miles te rijden.

Daar aangekomen ondervroeg Raffles de portier en vernam dat Miles nog niet teruggekeerd was, maar ieder ogenblik verwacht werd.

— Dan gaan wij naar boven, om zijn terugkomst af te wachten, zei Raffles, maar dat moet ge hem vooral niet zeggen; het moet een aardige verrassing blijven.

Op de derde verdieping aangekomen, opende Raffles de deur van de flat, welke hij had laten openstaan en dadelijk werd het oor der drie binnentredenden getroffen door een dof geluid, dat uit de gesloten kast kwam, waarin Raffles

de bediende had opgesloten.

— Dat is waar ook, riep Raffles uit, ik heb de bediende in die kast opgesloten en nu maakt hij lawaai, in de hoop de aandacht van de benedenbewoners te trekken.

Hij snelde op de deur toe, opende deze en haastte zich, de bediende uit zijn beklagenswaardige toestand te verlossen.

Raffles drukte hem een flinke fooi in de hand en zei, terwijl de man zijn knieën en zijn gelaat met een pijnlijk gezicht wreef:

— Dit pleistertje heeft een voortreffelijke uitwerking, vriend. Maar wacht eens, daar hoor ik schreden.

Even later trad een buitengewoon lange, magere man met een smal gelaat en kleine donkere ogen, gevolgd door twee jongelieden het vertrek binnen en riep op boze toon:

— Voor de duivel, Henry, wat heeft dat te betekenen? Waarom...

Hij voltooide de zin niet, want zijn oog was op de twee heren en de gewaande brievenbesteller gevallen.

Hij scheen te beseffen, wat hun komst te betekenen had en waarom zij daar zo zwijgend stonden, want hij verbleekte en wierp een schuwe blik op de deur.

Maar Raffles had het gezien, was met een paar stappen bij de deur, sloot deze en zei op vaste toon:

— Wij zullen kort zijn, Mr. Miles. Ik

ben detective. Ik heb zoëven uw bureau geforceerd en daarin heb ik de bewijzen gevonden, dat gij tegenover de zoon van deze heer, Mr. Howard, een laaghartige en verraderlijke rol hebt gespeeld. Gij hebt ook de handtekening van Mr. Howard op een cheque vervalst. Wij hebben echter besloten er geen rechtszaak van te maken, mits gij hier direct een volledige bekentenis aflegt. De brief en het papier met de handtekeningen, waarop gij u geoeffend hebt, heb ik in mijn zak, ontkennen kan u niet baten.

Miles steunde doodsbleek met één hand op het blad van zijn schrijftafel, terwijl zijn vrienden hem verbaasd aanken.

Toen boog hij het hoofd en mompelde zacht, maar volkomen verstaanbaar:

— Ik reken op uw woord, dat gij mij niet zult laten vervolgen, het is waar, ik deed het.

Deze bekentenis was zowel voor Raffles als voor de twee anderen voldoende. Zonder te groeten verlieten zij de flat, stapten in de auto en gaven Henderson opdracht hen naar het vliegveld te brengen...

Twee uur later steeg de Sperwer op, om een overgelukkig bruidje en twee tevreden vaders naar het land van de dollar, en verder naar Texas over te brengen...

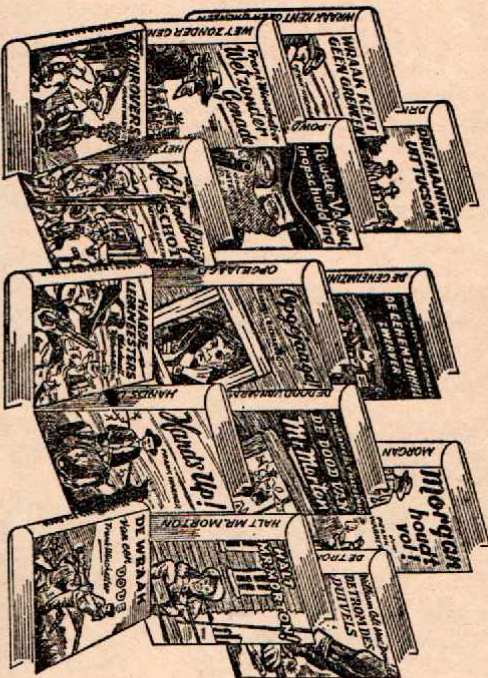
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het gestoorde huwelijksfeest

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f. 5,- of meer met f. 5,- per maand

1. **Trenrovers,** door Frank Warner
2. **Het Noedlottige schot** door Arthur Madsen
3. **Harde Leermesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wraak van een Dode** beide door Frank Winchester
6. **Wet zonder Ganade** door Frank Winchester
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Field
8. **Opgejaagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** beide door William Colt MacDonald
10. **Half, Mr. Morton** door William Colt MacDonald
11. **Wraak Kent geen grenzen** door Frank Warner
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Arthur Madsen
13. **De gehelminhge zwerfver** door William Colt MacDonald
14. **Morgan houdt vol** door Frank Warner
15. **De Trom des Duitvels** door William Colt MacDonald.

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zond nog heden nevenstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzooekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f 5,- is heden overgenomen / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - ADAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007